3 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XI, Nr. 80, 31 Marite 1964 | Versandort München; Redaktion: 8031 Eichenau bei München | Einzelpreis 60 Pfg.

Realism politic și erori de apreciere

de Căpitan C. STOICĂNESCU

Pentru opoziția sistematică la orice măsură eficace de îndiguire a comunismului, jurnalist cu renume mondial; „cel mai mai mare jurnalist american", cum îl numesc modest „compatrioții" lui dela postul de radio-emisiune Paris, Walter Lipmann, deci, vede, i se pare că vede sau se face că vede, în recunoașterea Chinei comuniste de către Franța, manifestarea realismului politic sănătos al Generalului de Gaulle. Logica e depășită. Această viziune nu se fundează pe o analiză obiectivă a situației internaționale, ci pe o previziune. Lipmann susține că inițiativa Generalului de Gaulle, momentan condamnată de guvernul și opinia publică americană, va constitui pentru Statele-Unite, într'un viitor destul de apropiat, o binevenită planșă de salvare, care — zice el — le va ajuta să iasă din impasul absurd în care s'au vârât...

În ce constă acest impas absurd? Și cum se poate ieși din el, fără ca să se pericliteze securitatea lumii libere? La aceste chestiuni, capitale totuși pentru cine vrea să găsească o soluție crizei politice actuale, „marele jurnalist" nu răspunde. Problema viitorului civilizației creștine nu pare să-l preocupe; și dece l-ar preocupa?... Lipmann vrea să convingă. Indiferent cum. Deaceea plasează concluzia la început și demonstrația, argumentele, ...nicăeri. Afirmând că Generalul de Gaulle a făcut dovada unui robust realism politic, nu se simte deloc obligat să prezinte avantajele și inconvenientele recunoașterii Chinei comuniste de către Franța. Și e normal: cititorul nu trebue să aibă posibilitatea să verifice dacă balanța se inclină sau nu în sensul avantajelor; altfel, s'ar da repede seama că realismul politic de care vorbește Lipmann nu este acea inteligență pragmatică, dincolo de teorie, care permite utilizarea profitabilă a oricărei situații, ci acceptarea vulgară a stărilor de fapt, a statu-quo-ului, indiferent de consecințe. Lipmann nu demonstrează, califică; nu definește, afirmă; nu face apel la rațiune, ci la sentiment.

Auzi?... 700.000.000 de Chinezi ignorați în politica internațională! (Cifrele au pathos-ul lor, când nu e vorba de Europeni.) Cauză permanentă de generalizare a conflictelor locale... Cecitate politică... Lipsă de realism... Situație intolerabilă...

Dacă nu-ți lipsește doza de candoare necesară, te întrebi cum de-a putut să tolereze Omenirea, atâta vreme, o asemenea monstruozitate. În caz contrariu, îți torturezi mintea încercând să deslușești mobilul acestei identificări implicite a popoarelor aduse în stare de sclavie cu niște regimuri de tortură; căci, cine nu cunoaște acest mobil, oricare-ar fi pregătirea pe care o are sau rolul pe care-l joacă, nu pricepe nimic din politica mondială actuală. Deslușirea lui ne-ar obliga să abordăm problema conspirației mondiale, al cărui obiectiv este, în momentul de față, orientarea lumii libere „în sensul istoriei", resemnarea în fața primejdiei acțiunii subversive dusă de comunismul internațional; dar nu aceasta ne preocupă în primă urgență, ci anumite luări de poziții, surprinzătoare, deoarece ele ne par **încoronarea acțiunii Lipmannilor.** Acțiune înceată, perseverentă, ascunsă. Acțiune de cârtiță, ale cărei rezultate devastatoare se observă întotdeauna prea târziu. Acțiune care a reușit acolo unde nu ne-am așteptat. Consecințele sunt deci cu atât mai grave cu cât nu le-am prevăzut. Refugiați politici, români, aplaudă zgomotos legalizarea guvernelor comuniste pe plan mondial, în detrimentul năzuințelor popoarelor aservite, chiar și atunci când se întâmplă ca acestea să fie reprezentate în organizațiile internaționale de un guvern legal...

Fenomenul e îngrijorător. **El dă măsura contaminării Exilului românesc de concepția nefastă a „coexistenței pașnice", această stranie formă de lașă sinucidere politică a Occidentului.** Gravitatea problemei cere ca ea să fie discutată la rece, în afară de orice considerente personale sau de grup, ținând seama că, cel puțin în fața inamicului, Exilul românesc a fost și trebue să rămână unitar.

E ceea ce îmi impun să respect abordând această delicată problemă. La aceasta mă obligă imperativele naționale care o domină și respectul pe care îl datorez unui om, al cărui românism nu admite niciun fel de interpretare. Dacă nu-mi însușesc un punct de vedere, nu mă voi mărgini să spun că nu sunt de acord, voi căuta să demonstrez dece nu sunt de acord; și nu voi comite ușurința să justific dezacordul meu atribuind preopinenților „ceva comun cu mentalitate comunistă", dacă nu, chiar, „o altă legătură mai strânsă" cu... Moscova. Asemenea arugmentări în dezbaterile dintre români, le las întâmpinătorilor în ...adevăr și dreptate.

Cu aceste precizări liminare, indispensabile, să trecem la subiect.

Într'un jurnal din exil, în „Cuvântul" Nr. 20/21 Ianuarie/Fevruarie 1964, sub semnătura domnului General Ion Gheorghe, citim, după elogiile de rigoare aduse Generalului De Gaulle, această concluzie: „Încât, curmarea absurdității excluderii Chinei dela obligația răspunderilor ei pe scena politicii internaționale a trebuit să vină, așa sau așa. Cât mai de vreme, cu atât mai bine. Răul și pericolele incluse în recunoașterea ei, declanșată de Franța, dar care va fi în curând și inevitabil generalizată, inclusiv de Statele-Unite, nu vor fi mai mari decât cele ce-au decurs din recunoașterea Sovietelor, și nici decât cele ce-au rezultat, până acum, și care mai vârtos ar fi rezultat în viitor, dacă China ar fi lăsată mai departe în afara răspunderilor ei în politica internațională. Mai ales când, lucru deasemenea inevitabil, va fi și ea în viitorul apropiat, o putere nucleară. Desigur că Statele-Unite vor fi, destul de curând, recunoscătoare Franței și Generalului de Gaulle, că le-a ușurat recunoașterea Chinei de către ele înseși. Statele-Unite vor putea fi astfel eliberate de absurda „Sackgasse" politică, altfel fără de ieșire, în care s'au înfundat singure."

Păcat că dl General Ion Gheorghe nu merge până la ultimele consecințe ale raționamentului d-sale! Am fi aflat desigur lucruri interesante **despre viitorul Chinei Naționaliste, despre viitorul țărilor cotropite — printre care se întâmplă să fie și România —, despre extinderea comunismului în Asia, despre pătrunderea lui în Africa, despre infiltrarea lui în America de Sud;** pe scurt, **despre viitorul lumii libere, în special și al Omenirii, în general.** Dar dacă am înțeles bine, recunoașterea Chinei comuniste de către Franța se justifică prin:

1. Personalitatea Generalului De Gaulle: „nimeni nu poate cădea în ușurința de a considera pe acest mare șef politic un iluzionist";

2. Recunoașterea Chinei comuniste nu înseamnă recunoașterea comunismului: „nu este și nu poate fi vorba de recunoașterea comunismului ca atare, ci de recunoașterea existenței unui popor-colos de 700 milioane de suflete";

3. Precedentul Angliei: Franța „nu face decât ceea ce Marea Britanie a făcut de mult";

4. Inevitabilitatea recunoașterii Chinei comuniste de către Statele-Unite, care vor folosi exemplul Franței spre a putea ieși din impasul politic în care se găsesc;

5. Obligația asumării răspunderilor în politica internațională de către China comunistă.

Lăsăm de o parte „negarea spiritului satelit", care, deși domină întreg articolul, ni se pare că nu are decât o legătură incidentală cu subiectul. Dacă ieșirea din orbita Statelor-Unite, în condițiunile actuale, nu se poate face decât cu riscul căderi într'o orbită comunistă, ea nu este în imediat nici necesară și nici utilă.

Să vedem acum soliditatea celorlalte argumente.

Primul e o apreciere personală, nu argument. Și, ca atare, nu convinge. Cine ne garantează că „un mare șef politic" nu se poate înșela?...

Al doilea, ni se pare ciudat. Generalul de Gaulle a recunoscut deci existența celor 700 milioane de Chinezi, pe care până acum, se pare, că-i ignorase! Nu e locul și nici momentul să facem glume, dar noi nu credem că dl Edgar Faure*) s'a întreținut cu Poporul Chinez, ci cu reprezentanții Guvernului comunist; după cum ne vine greu să imaginăm poporul — colos ocupând băncile la tribuna O.N.U. Dacă nu vrem să ne ascundem după degete, problema e cine reprezintă acest popor. Poate dl General Ion Gheorghe să ne asigure că nu guvernul comunist va vorbi în numele lui în organizațiile internaționale?...

Al treilea, în care se invocă precedentul Angliei, păcătuește prin confundarea unui rău exemplu cu un principiu politic. Duplicitatea unora nu poate justifica greșelile altora; altfel, transformarea erorilor de apreciere a contextului internațional în realism politic n'ar depinde decât de repetarea lor, deși, din păcate, acesta pare să fie criteriul de apreciere a „realismului" oamenilor politici occidentali.

Al patrulea, nu e decât ceea ce în matematici se numește demonstrație prin reducere la absurd. Se presupune că inițiativa Generalului de Gaulle va folosi Statelor-Unite ca să iasă din impas, **când în realitate, folosind această inițiativă, se exercită o puternică presiune asupra Guvernului american pentru recunoașterea Chinei comuniste...** Oricum, metamorfozarea răului în bine nu se obține prin generalizarea lui. Numai dacă ne însușim logica strânsă a celor care justifică degradarea și exterminarea omului prin nevoia prezervării Umanității, tolerarea genocidului prin imperativul conservării păcii; numai așa putem să ne consolăm cu gândul că atunci când răul va fi a tot stăpânitor, pericolul extinderii lui nu va mai exista; — cel puțin pentru planeta noastră. Spectacolul trist al cursei la recunoașterea guvernelor comuniste, concomitent cu contestarea legitimității reprezentanților naționale care nu își au sursa de inspirație în marxism-leninism, nu se explică decât în perspectiva acestei logici, **a „sensului istoriei", în care parlamentarii occidentali, pe care itinerariul capricios al unei politici periculoase îi poartă prin Peking și Moscova, se înscriu cu o criminală ușurință.**

Rămâne al cincelea argument. Dl General Ion Gheorghe e convins că cele 700 milioane de Chineji, fanatizați de un regim care le promite să facă din ei stăpânii lumii, vor fi mai ușor de zăgăzuit dacă China comunistă nu va „fi lăsată mai departe în afara răspunderilor ei în politica internațională. Argumentul e de talie și ar necesita poate interminabile discuții în contradictoriu, dacă nu am avea exemplul grăitor al Rusiei bolșevice. Debordarea comunismului peste frontierele U.R.S.S., până la Berlin, s'a făcut după recunoașterea ei pe plan internațional. **Anexarea Basarabiei și Bucovinei de Nord nu s'a întâmplat decât după ce Titulescu stabilise legături diplomatice cu Moscova. Să mai amintim de Yalta?..."** Obligația răspunderilor ei pe scena politicii internaționale, nu?

Ca atare, nimic nu ne îndreptățește să afirmăm că recunoscând China comunistă, Generalul de Gaulle ar fi dat dovadă de realism politic. Dimpotrivă. Inițiativa Franței nu se explică decât printr'o eroare de interpretare a conflictului, real sau închipuit, dintre Moscova și Peking. Faimoasa ruptură în sânul comunismului mondial, care, exploatată deandoaselea de către cei care vor să o lărgească, conduce democrațiile occidentale la concesii grave, acordate fie Rusiei bolșevice, fie Chinei comuniste, dacă nu și uneia și alteia. Politica internațională actuală e dominată de diferendul dintre Moscova și Peking, și numai înțelegerea acestui diferend ne poate permite aprecierea inițiativei Generalului de Gaulle; dar de aceasta ne vom ocupa data viitoare.

În concluzie, fiindcă trebue totuși să conchidem, în calitatea noastră de creștini prigoniți și ca români, **noi nu aprobăm și nu putem aproba recunoașterea Chinei comuniste de către Franța.** Domnul General Ion Gheorghe o califică „rău necesar": noi suntem de acord când spune că e un rău, nu mai suntem însă de acord când spune că e necesar.

*) Vom arăta cine este și interesele **cui** reprezintă acest Lipmann francez.

«Ce délire vaniteux est une des formes historiques de l'agonie des sociétés. Byzance fut ainsi: dès qu'un empereur avait été battu par les Avares, les Bulgares ou les Goths, avait acheté ignominieusement à prix d'or une trêve de quelques années ou cédé quelques lambeaux de son territoire, sans cesse retréci, il rentrait à Constantinople, revêtait le costume de triomphe comme les Scipion et les Marius, et toute une armée d'histrions, venue à sa rencontre, chantait des cantates en son honneur.»
Edouard DRUMONT: «LA FIN D'UN MONDE»

CRISTOS A ÎNVIAT!

Cum a fost jefuită țara

În țară, comuniștii se pregătesc să sărbătorească cei 20 de ani de robire a României. În felul nostru, vom comemora și noi evenimentul. Începutul îl facem cu publicarea acestui text:

Memoriu asupra executării Convenției de Armistițiu

Conform art. 1 al Convenției de Armistițiu (acea semnată la Moscova la 12 Sept. 1944), România trebuia să pună la dispoziția „Înaltului Comandament Aliat nu mai puțin de 12 divizii de infanterie, împreună cu tot materialul necesar".

În executarea acestui angajament, România a pus la dispoziția I.C.A.:

până la 16 Octombrie 1944: 19 divizii;
dela 16 Oct. până la 1 Nov. 1944: 16 divizii;
dela 1 Nov. până la încetarea ostilităților militare: 15 divizii.

În totalul efectivelor terestre angajate de România au fost:

12.628 ofițeri,
13.570 subofițeri și
311.196 trupă.

Din totalul acestor efective, pierderile trupelor române au fost de:

4.933 ofițeri,
4.789 subofițeri și
158.869 trupă.

Cu alte cuvinte, Armta română a pierdut, după „trecerea în tabăra Aliaților" **mai mult de 50% din efectivele angajate în luptă.**

În pierderile suferite, **numărul morților este de peste 70%,** având în vedere că trupele române au avut misiuni din cele mai grele, trebuind să forțeze trecerea a 6 cursuri de apă mari și să străbată 9 masive muntoase. Datorită acestor pierderi importante, numărul diviziilor române a scăzut, în cursul operațiunilor, dela 19 la 15. Cu alte cuvinte, **4 divizii române au fost cu desăvârșire lichidate.**

Aviația română a pus la dispoziția I.C.A. totalitatea forțelor de care dispunea, constând dintr'un Corp Aerian compus din 1.300 avioane, corp care a executat 4.286 misiuni și 8.542 ieșiri la inamic. Pierderile Aviației române, în aceiași perioadă, au fost de 339 avioane, cu echipajele lor.

Flota română nu a avut o acțiune proprie, deoarece întreaga flotă militară română a fost luată de organele sovietice, echipajele române au fost înlocuite cu echipaje sovietice, **pavilionul român înlocuit cu cel sovietic, iar denumirile românești înlocuite cu denumiri sovietice.**

(urmare în pag. 4)

MURFATLAR

Cu „romanul unui sat dobrogean" am făcut cunoştinţă la Eichenau, lângă München.

Venisem să-l văd pe I. V. Emilian. Pe masa de lucru a prietenului meu, în primul plan, cartea d-lui Georgescu-Olenin. Deschisă.

Mi-am aruncat privirile:

— „Deh, mă, frate-meu — spunea Nicolae Voineagu — şi Gherghina mea, când nu se duce la horă, umblă prin praf cu picioarele goale, de crezi că sunt ale farfuzei de cataoane, da barem nu dau bunătate de parale, s'o arăt desculţă şi prăfuită."

Cine n'a înţeles, chiar şi fără inciză, că vorbeşte un ţăran român plin de duh — autentic — considerând glumeţ ciorapii, culoarea pulberii, ai fetii negustorului grec, articol de anacronică şi inutilă cochetărie feminină pe ulişele prăfuite ale Murfatlarului, să se întoarcă la grădiniţa de copii.

Curiozitatea-mi era aprinsă. Admiraţia s'a exprimat simplu:

— Foarte bine scrisă!...

— Cea mai bună carte care s'a scris în exil, a completat I. V. Emilian. L-am rugat să mi-o împrumute şi în seara aceea m'am dus la hotel mai de vreme ca de obiceiu. Caldul încăperii şi albul cearşafurilor făceau ecou plăcut răcelii şi zăpezii de afară...

Instalat comod, am deschis cartea la primul capitol: SATUL.

„Drag mi-a fost satul meu Murfatlar şi chiar după ce viaţa m'a prins în cleştele ei şi m'a purtat pe alte tărâmuri, cu alte feţe şi izvoade, întotdeauna m'am reîntors, cu neostoită mulţumire în suflet, la locurile copilăriei mele."

Dincolo de frază, bine echilibrată, sinceritatea emoţiei străbate forma. Atmosfera propice unei duioase evaziuni în trecut e creiată. Serenitate... Linişte... Cumpătare... Tumultul pătimirilor înceteză. Psihologic, cititorul e pregătit, împăcat cu sine şi cu lumea. Drumul fermecat către înapoi i se deschide ademenitor. Chemare... Undeva, departe, a fluerat un tren... Călătoria reîntoarcerii!... De locurile copilăriei, Georgescu-Olenin se apropie, apropiindu-ne, cu religioasă smerenie:

„Ţi e dat omului să întâmpine, cât trăeşte, bucurii sau dezamăgiri, să trăiască în belşug sau strâmtorat, să se urce până în slăvi sau numai cu o palmă deasupra semenilor săi sau să scoboare lin, pe nesimţite, ori să se prăvălească în beznă, de unde să nu se mai ridice; dar ori unde l-ar asvârli soarta, chiar când l-a răsfăţat cu darurile ei, linişte şi împăcare cu sine nu-i e dat omului să aibă, decât atunci când, mânat de o tainică putere lăuntrică, se întoarce înapoi la pământul de unde a pornit."

Nu vreau să răpesc cititorului bucuria de a descoperi singur comoara frumuseţilor acestui roman, dar nu mă pot împiedica să nu citez un pasaj de un vibrant lirism şi de o putere de evocare rar întâlnită. Autorul îşi aminteşte de nopţile de vară dobrogene, petrecute în mijlocul naturii, singur... Ba, nu! cu miriştea, cu marea şi cerul... şi cu dunele... «Les parfums, les couleurs et les sons se répondent», ar spune un Baudelaire.

„Mă culcam pe mirişte, în iarbă, învelindu-mă cu mantaua. În faţa mea lucea lacul liniştit şi neted, ca o oglindă de argint; dincolo de lac, după o limbă de nisip presarată cu dune ce în bătaia lunei păreau căpătâni uriaşe de zahăr, apărea marea, ca o nesfârşită pată întunecată, baltată uneori de spumă albă. Când era liniştită, valurile mărunte foşniau ca mătasea mototolită şi ajungeau pe „renie" — pe plaje — numai spumă başicată; ori mugeau, când era zbuciumată şi valurile năvăliau, împroşcând malul şi înecând nisipul până la lac.

Licuricii luciau prin iarbă, că miriştea părea bătută în ţinte de foc. Greerii ţârâiau în ascunzişurile lor şi din când în când cârâia câte-un ciuhurez. Se auzea fâşâit de trestii şi fâlfâituri de aripi. Stoluri de lişiţe se ridicau din stufărişul lacului, zburând drept în sus şi apoi îndreptându-se în larg. Luna plină ieşia agale din valuri şi urca încet, pe cer. Părea un glob portocaliu cu pete negre, care închipuesc ciobanul ce-şi usucă obielele la vânt."

În continuare, descrierea se transfigurează pictural într'un tablou de o ireală splendoare:

„Razele ei reci lăsau în mare o fâşie luminoasă, ca un râu de argint viu, care izvora din zare şi curgea până la mal. Pe măsură ce luna urca pe cer, râul de lumină îşi îndepărta malurile şi când luna era sus, întreaga mare strălucia în licăriri de valuri şi clipocea sub lumina ei."

Cartea captivează. Sub pana d-lui Georgescu-Olenin, limba română de descoperă aptă de producerea aceloraşi efecte pe care le produce limba franceză sub pana unui Chateaubriand.

În altă parte, vorbind de sulimanul, «bleu d'orange», din trusa cosmetică a domnişoarei Caliopi, autorul atinge conciziunea imaginei crude, care face din «L'Enfant» al lui Jules Valès o operă unică în literatura mondială: „...dar după ce da cu ea, păreau mai de grabă pleoape lovite cu pumnul şi acoperind ochi de lele, după o noapte de desmăţ."

Multe ar fi de spus despre stilul romanului MURFATLAR. Despre construcţia frazei şi cumpănirea adecuată dintre protază şi apodoză; despre ritmul şi legănarea ei care ajung să exprime — putem spune — armonia interioară a lucrurilor, inaccesibilă analizei; despre frumuseţea şi puritatea limbii neaoş româneaşcă. Ne mărginim să subliniem: utilizarea neforţată a metaforei, puterea sugestivă a comparaţiilor, precizia calificativului care actualizează, caracterizează şi zugrăveşte dintr'odată. O comparaţie şi o metaforă ca acestea: „valurile mărunte foşniau ca mătasa mototolită" şi „licuricii luciau prin iarbă, că miriştea părea bătută în ţinte de foc", sunt demne de Flaubert. Fără să înţelegi prea bine dece, lectura te prinde, te fură, te vrăjeşte.

Nu ştiu până la ce oră din noapte am citit, fermecat de prospeţimea cuvintelor, de noblaţa caldă a gândului. Orologiul dela primăria din Olhing a bătut de mai multe ori în mai multe rânduri, marcând ani sau poate secole... Făcusem cunoştinţă cu „tinerimea studioasă" a Murfatlarului şi cu problemele ei, cu Primarul — tatăl autorului —, cu Nicolae Otopeanu — român din vremuri vechi —, cu nostima Mamzelle Fourchette, cu Nicu Ţiganu în rolul lui Hamlet, sărutând hârca veritabilă, întâmplător decopotată, a beţivului Ţugui, cu Părintele Ciocan, preot ortodox exemplar, cu domnul avocat Clănţău, al vărui nume dispensează de orice comentariu, cu plotonierul de jandarmi Tăpăloagă, luând „suspecţii" aduşi de caporalul Mărineaţă „în de-aproape cercetare", cu Hogea Cantemir, înţelept în adevăratul înţeles al cuvântului. Toţi, oameni cu calităţi şi defecte, preocupaţi de gânduri înalte sau mânaţi de mândrie şi egoism în intrigării meschine, dar funciar buni. De omenie, „rumâni" împliniţi, regăsindu-se împreună, împăcaţi şi purificaţi în faţa misterului morţii, care atinge în simplitatea ei momente tragice. Până nu am ajuns la ultima filă, nu m'am putut despărţi de ei.

...Atunci am închis cartea şi m'am culcat. Dar n'am adormit. Amintiri vechi, aproape şterse, năvăleau îmbulzindu-se la uşa conştientului. Locuri cunoscute, figuri dragi, se desprindeau din umbră şi mi se înfăţişau puternic luminate. Schimbam doar numele şi regăseam, trăind-o intens, o întreagă epocă: timpul copilăriei mele, timpul oricărei copilării înflorită pe meleagurile româneşti, înainte de abaterea blestemului. Gândul amintirilor răscolite mă doare încă; şi tocmai deaceea îţi mulţumesc, Georgescu-Olenin!

Roman social?... Roman filosofic?... Roman psihologic?... Roman istoric?... Ar fi greu de spus! Autorul nu priveşte omul din punctul de vedere unilateral al specialistului, ci mai de grabă diversele specialităţi dintr'un punct de vedere central, al omului. Deaceea trecerile dela particular la general, dela local la universal, dela tradiţie şi obiceiuri la o concepţie politică umanizată sunt naturale. Nu vreu să fiu greşit înţeles. Nimic din toate acestea nu apare explicit în „romanul unui sat dobrogean". Meritul de a folosi exemplul unui sat, care adăposteşte pe pământul ospitalier al Dobrogei oameni de origină şi religie diferite, pentru a se ridica până la concepţia unei umanităţi armonioase, trăind în înţelegere şi din înţelegere, îi revine cititorului. Autorul sugerează doar calea; după cum ne sugerează o concepţie a omului în funcţie de cunoaşterea oamenilor, şi nu modelarea păgână a oamenilor după o concepţie utopică a omului. În această perspectivă, irupţia Murfatlarului în istoria universală, deasemenea implicitată, nu e deloc artificială. Istoricul comunităţii tătărăşti prezintă, de alt fel, o reală valoare documentară.

Dar trăsătura caracteristică a romanului rămâne puterea sa de sugestie şi evocare; acea poezie care n'are nevoe să recurgă la artificiul atmosferii nebuloase şi nici la cuvinte 'ncrucişate... Stilul e clar, simplu, natural. E limpede că autorul n'a scris pentru critica literară şi n'a urmărit un succes de librărie. A scris pentru propria-i satisfacţie. Şi-a depănat amintirile; şi această depănare nu putea fi facută decât în limba bunicilor săi. Citindu-le, simţi în nări aroma reavană a pământului românesc. Nu ştim dacă acest roman va plăcea „esteţilor", care până acum n'au scos un cuvânt. Dar e de-ajuns că ne place nouă, celor care socotim, şi nu credem că ne înşelăm, că un stil autentic este în primul rând un stil de viaţă...

Cartea d-lui Georgescu-Olenin va rămâne; şi când România va fi liberă — căci ea va fi din nou liberă — „romanul unui sat dobrogean" va face cu siguranţă parte din programul didactic, alături de „amintirile din copilărie", de care se apropie atât de mult.

C. S.

P. S. Mi s'ar putea reproşa că n'am avut pentru MURFATLAR decât cuvinte de laudă. Motivul e că nu sunt un critic literar şi că am scris aceste rânduri sub impresia cărţii: impresionat, mişcat zguduit. Oare să nu fie aceasta, în materie, cea mai bună dovadă de obiectivitate?...

ALEXANDRINA MITITELU

D-ra Rosa Del Conte, buna, credincioasa, erudita prietenă a Alexandrinei Mititelu îmi comunică ştirea trecerei dincolo a acelei sfielnice făpturi al cărei nume fu discreţie. Şi-mi relatează întâlnirea lor din urmă, cea menită să rămână încrustată în amintire: o toamnă venetiană de aur şi smaragd, Academia, sala lui Carpaccio... Care poet ar putea imagina despărţire mai senină, pe această coaje terestră de durere, decât cea prezidată de surâsul Sfintei Ursula?

Încerc eu însumi să depăn filmul zilelor, căutând vedenia fugară a aceleia care, trecând printre gesticulări şi gălăgie, a avut drept singură ambiţie de a se impune prin distincţie tăcută. Şi nu ştiu când am stat de vorbă ultima dată — şoptind — căci acesta era diapazonul ce mi-a impus. Cred, în Bavaria, în grădina mustind de vise şi elanuri a prinţului-poet Ludovic al II-lea. Dar peste imagini baroce se suprapun versurile lui Goga din **Dăscăliţa**:

Ca strălucirea ochilor tăi limpezi,
Poveste nu-i mai jalnic povestită
Tu eşti din leagăn soră cu sfiala....
Iar vântul spune crengilor plecate
Povestea ta, frumoasă domnişoară...
Aşa, grijind copiii altor mame
Te stingi zâmbind....

Acum îmi dau seama că nu ştiu nimic despre „datele" Alexandrinei Mititelu: ziua, luna, anul? Pentru mine ea a fost doar un surâs blând, o cercetătoare serioasă ale cărei studii vor rămâne în istoria relaţiilor italo-române, o credincioasă veghe a sanctuarului românesc fondat de Ramiro Ortiz la Padova.

Cea mai cumplită din încercările impuse de exil este porunca brutală de a muri singuri. Separaţi de distanţe nu putem alerga unii la căpătâiul altora pentru a oficia riturile ancestrale.

Pentrucă nu am putut să aprind o lumânare galbenă de seu şi ceară care, în fumegarea mucului, ar fi întrupat atmosfera naosului părintesc, pentrucă n'am putut, psalt improvizat, să cânt troparele îngropăciunii — scriu aceste rânduri.

E bobul meu de tămâie. **E. Lozovan**

CĂRŢILE STRĂINE

PADRE TOMAS ENRIQUEZ, S. J., Em três cárceres comunistas. 5a ed. Belo Horizonte, Ed. Loyola, 1960. 214 p.; **ALEXANDRA HORTOPAN.** Czinziana. A última ninfa. Contos. (Rio de Janeiro) Revista Branca, 1960. 120 p.; **SAWA UNGERER-MANOLOVA.** Bulgarische Gesänge. Anthologie bulgarischer Dichtung. Übertragen von... München, Verlag und Druck Dr. Herp, 1963. 80 p.; **WIRA SELANSKI.** Contos ucrainianos. Tradução: Wira Selanski e Anna Maria Muricy. Rio de Janeiro, Ed. Comp. Brasileira de Artes Gráficas, 1959. 115 p.

Cartea reprezintă destăinuirea dureroasă a unei adevărate tragedii, în care alături de mai mulţi credincioşi, s'a aflat şi părintele autor, misionar în China. Extrem de impresionantă este poziţia de jertfă continuă a Cuc. Sale la insinuantele şi groaznicile interogatorii comuniste, în scopul de a-i arunca în spate imaginare vinovăţii. Este redată toată mentalitatea, metodele şi scopurile criminale comuniste. Închipuiască-şi oricine regimul odios de carceră chinezească...

Metoda psihologica a epuizării trupurilor este utilizată de comisarii poporului pentru a sugera culpe inexistente victimelor.

Această lucrare poate fi folositoare tuturora spre a se edifica asupra unei ideologii tiranice şi antiumane.

Impresionante şi groaznice sinuciderile capitaliştilor, oamenilor importanţi, intelectualilor „rebeli", consideraţi ca „inimici ai poporului", cum şi descrierea judecăţii poporului contra Episcopului Ignatie Kiung (chinez „renegat").

Scrisă fluent, simplu şi atrăgator, cartea trebuie citită pentru sinceritatea informaţiilor.

*

Încă o carte a neobositei Alexandra Hortopan, care de mai bine de zece ani de când trăeşte în Brazilia, a depus un frumos efort pentru a ne face cunoscuţi şi iubiţi pe aceste meleaguri tropicale. Sunt optsprezece schiţe — povestiri, scrise într'o ireproşabilă portugheză evocativă, din care picură stropi de doine şi lasă să se audă freamătul brazilor carpatini. O poetică viziune, adâncă, românească, care n'o părăseşte pe autoare în niciuna din cele şapte limbi în care scrie impecabil. Fără să exagereze scrie Romeu de Avelar depsre Alexandra Hortopan că este „una dintre cele mai sănătoase şi cele mai marcante expresii literare feminine ale zilelor noastre".

Cuprinse de dor şi de frumosul pământului strămoşesc sunt cele dintâi opt schiţe, vii imagini îndurerate ale neamului, ale ţării şi ale ţăranului nostru. „Czinziana, forma portugheză a Sânzienii, prima povestire, e mai mult un poem în proză, în care toată natura noastră şi toată seninătatea, toată setea de frumos şi de ideal a Românului mioritic e zugravită în câteva pagini de neţărmurită poezie. În „Filha do enforcado" (Fata spânzuratului) ni se povesteşte o dramă tăcută a satului, în mijlocul unei fermecătoare atmosfere hivernale şi de han ţărănesc, scenariu şi al următoarei schiţe „O forasteiro" (Rătăcitorul) unde iubirea de pământ sdrobeşte în braţele ei vârtoase şi necruţătoare un suflet şi un destin de ţăran pribeag. „Braica" o vignetă din viaţa unei căţeluse ciobăneşti, e o pastorală unde viaţa la ţară, natura şi liniştea înmănunchiate, par'că ar visa în daurita lumină a soarelui. „Mensagem" ne oferă viaţa la ţară, în tihna zăpezii iernii şi'ntr'o caldă şi duioasă reverie la gura sobei, întreruptă din senin de urgia neiertătoare. „Noite de Santo Andreu" e iarăş un poem lugubru, unde strigoii vin şi ei să chinuiască pe ţăran, să-i amintească de soarta lui cea grea, îndemnandu-l s'o învingă, să rupă lanţurile apăsătoare. „Anoitecer" (Amurgul) şi „Escalho" (Alegerea) sunt extremităţile unei axe triste: destinul celor hărăziţi pieirii în mizerie şi singurătate, şi pustiul celor răzleţiţi printr'o lume rece, cu suflet de piatră şi inimi de... arginţi.

După o serie de şapte mici schiţe luate din viaţa de fiecare zi a metropolei braziliene, Alexandra Hortopan încheie pătrunzând în adâncul lumii folclorice braziliene, cu minunata „Lenda", fantastică feerie indigenă plină de muzicalitate şi vis, „Sargaço", fantasmagorie de vrăji şi înspăimântătoare iele marine, povestite într'o limbă simplă, aproape săracă de o bătrână servitoare, singura fiinţa de pe vaporaş care, neînfrângând tabù-ul, a supravieţuit urgiei răsbunatoare, şi, însfârşit „Amanhecer" (Aurora) în care sufletelul fraged al unui copilaş nou-născut retrăieşte, în taina visului său menit uitării, visele şi amintirile sângelui ce-i curge prin vine.

În fiecare pagină, un dor se frământă, şi lacrimi abia mijite ne povestesc, în limba lor neînţeleasă, de tristeţea fără seamăn al unui suflet înstrăinat de sine-însuşi, şi care îşi refugiază în vis patima unui dor pe veci neliniştit, unui dor în care se tânguiesc tulnicile peste potecile răcoroase ale codrului, şi lanurile de în înflorit se'ngâna cu cerul nopţilor de vară.

*

Distinsa poetesă bulgară, Dna Sava Ungerer-Manolova a făcut un dublu serviciu literaturii sale naţionale: prezentarea celor mai aleşi poeţi bulgari în limba germană, cum şi apropierea lor prin sentimente adânc umane de literatura universală. Ivan Vazov a trecut de mult hotarele Bulgariei, fiind cunoscut prin romanul său celebru: **„Sub jug străin"** tradus în mai toate limbile europene. În limba română a fost tradus — de nu mă'nşel prin 1910 — când i-am gustat frumuseţea negrăită.

Cristu Botev, care împreună cu Ivan Vazov au fost musafirii României noastre de altădată, este iarăş o figură de poet luptător, în felul lui Petöfi sau Lützow. Ambii au activat ca emigranţi în Brăila, de unde porneau echipe de luptători spre Balcani împotriva Turcilor.

Stoian Mihailovski, fabulist de seamă, este şi un mare orator, dar şi educator al poporului bulgar. Gazetar de preţ, este crescut în cultura franceză, pe care spiritual a reprezentat-o în patria lui. Cu studii filosofice şi literare în Germania, **Penciu Slaveikov** este poet şi prozator, şi'n acelaş timp traducătorul lui Nietzsche în limba bulgară. Marele poet **Teodor Traianov,** originar din Macedonia. amic al lui Dehmel şi Hugo von Hofmannstal, traducătorul lui Schiller este autorul cunoscutei delegeri „Balade bulgare" comoară de suflet ales. **Dimciu Debelianov,** un liric mort în primul războiu mondial putea să fie o mare speranţă a literaturii bulgare. **Nicolae Liliev** trăeşte şi acum în vârstă de 74 de ani în Sofia şi reprezintă simbolismul literaturii moderne. Poet valoros, la fel şi dramaturg, el este şi esseist reputat, cum şi traducător iscusit. **Peiu Javorov,** o altă figură dramatică a literelor bulgare, cu condei viguros şi rodnic, ar fi putut să fie deasemenea un stâlp trainic, dacă nu se sinucidea la vârsta de 36 de ani. Cu **Cristu Ogneanov,** coborîtor tot din Macedonia, refugiat în Germania, autorul volumului de versuri „Pribegie" încheie autoarea antologiei opera sa poetică valoroasă, conchizând la situarea lui Ogneanov printre marii poeţi bulgari, cari cultivă arta frumosului, nu poezia dirijată de Moscova, adevărată apă de ploaie.

Din traducerile datorite condeiului măestrit al Dnei Sava Ungerer-Manolova, nu ne îndoim de frumuseţea versurilor autorilor a cărora sensibilitate poetică şi măiestre artistică, Dsa a redat-o cu competenţă şi talent.

*

Din bogata literatură ucrainiană autoarea, profesoara Wira Selanski literată de preţ, binecunoscută în Brazilia pentru activitatea

(urmare în pag. 5)

„Eroii și martirii sunt verigile prin care se leagă lanțul veșniciei naționale"

TOTALUL PIERDERILOR ARMATEI ROMANE

La 23 Iunie 1942, la împlinirea unui an de luptă, Preşedinția Consiliului de Miniştri a publicat o situație a pierderilor Armatei române în războiul în contra bolşevismului.

Incepând dela 21 Iunie 1941, ora 24 și până la 20 Iunie 1942, ora 24, totalul pierderilor armatei noastre era de:

5.998 ofițeri,
2.633 subofițeri și
148.941 trupă.

Repartizate pe faze de luptă, pierderile acestea pot fi grupate după cum urmează:

1. In operațiile din Basarabia și Bucovina:

1.268 ofițeri,
566 subofițeri și
29.741 trupă.

2. In operațiile dintre Nistru și Bug, precum și în bătălia pentru Odessa:

3.839 ofițeri,
1.554 subofițeri și
94.349 trupă,

adică 63% din totalul pierderilor primului an de război.

3. In operațiile dintre Bug și Nipru, precum și în bătălia dela Marea de Azov:

355 ofițeri,
187 subofițeri și
7.523 trupă.

4. Dela 1 Ianuarie 1942 și până la 21 Iunie 1942, ora 24, în bătăliile dela Kerci și dela Sevastopol (Crimeea), **precum și în luptele din bazinul Donețului:**

536 ofițeri,
326 subofițeri și
17.328 trupă.

— Din totalul acestor pierderi, 38% sunt morți. »Stindardul« este în posesia a unui mare număr de liste nominale de acești morți, străduindu-se să-și procure **toate** listele, cel puțin listele cuprinzând numele celor căzuți în primul an de război.

Până la 23 August 1944, România a pierdut însă 624.740 ofițeri, subofițeri și oameni de trupă. Cine va putea oare să stabilească câți din aceștia au fost morți, câți răniți nerecuperabili și câți dispăruți?

Există o cifră globală a „dispăruților": 309.533, fără specificarea numărului ofițerilor, subofițerilor și al oamenilor de trupă. In această cifră globală sunt cuprinși însă și cei 129.107 ostași români **care au fost luați prizonieri după 24 August 1944 și care, în marea lor majoritate, au pierit în lagărele de exterminare din U. R. S. S.**

Grupați pe categorii, acești 129.107 ostași sunt:

2.325 ofițeri,
2.180 subofițeri și
124.602 trupă.

Cât privește pierderile suferite de Armata română **dupa 23 August 1944**, ele n'au putut fi stabilite cu precizie niciodată. După date „provizorii", aceste pierderi ar fi de 143.625 ostași, din care:

4.655 ofițeri,
4.344 subofițeri și
139.666 trupă.

Ținând însă seama că totalul efectivului angajat în această ultimă perioadă a fost de 336.334 oameni (19.628 ofițeri, 13.570 subofițeri și 311.136 trupă), rezultă că, dela 23 August 1944 și până la 9 Mai 1945, **Armata română a pierdut 50% din efectivul ei operativ.** Asupra acestui capitol vom reveni.

> **„Pe voi dragi camarazi vă simt aproape, vă aud pasul cadențat, mă simt stăpânit de gândurile voastre închinate Patriei, ridicându-vă ca pionieri ai unei alte concepții despre rosturile poporului român."**
>
> **Locot. ALEXIANU Nicolae**
>
> **din Artileria de Munte, rănit la Inkerman, în fața Sevastopolului.**

SERGENTUL SOLOVĂSTRU NICOLAE

La capătul șanțului din flancul stâng al dispozitivului Batalionului 4 Vânători de Munte, acolo unde ai noștri făceau legătura cu unitatea germană care ocupa poziția sub **dealul Capela,** era grupa Sergentului Solovăstru Nicolae din Giuvala. Grupa aceasta muncise necontenit, în nenumărate nopți, din Decembrie 1941 și până în Aprilie 1941, la adâncirea șanțurilor și la acoperirea lor. Lucrul durează încă, fiindcă pământul e pietros și fiindcă nu se poate săpa decât în timpul nopții, fără zgomot. In fiecare zi ochiul Sergentului Solovăstru mai descoperă ceva de lucru pentru noapte. Din grupa pe care o comandă, Solovăstru este cel mai tânăr, singurul „în termen", mai mare peste 12 rezerviști, mai toți țărani din părțile Branului. Soldații îl ascultă orbeşte pe acest sergent chipeş, cu ochii de un albastru pur, așa cum este cerul Țării Bârsei în zilele cele mai frumoase... Dela începutul războiului, Solovăstru și-a condus grupa în toate acțiunile cu deosebită pricepere, fiind mereu exemplu de curaj și de abnegație. Aci, sub „Căpățâna de Zahăr", la poalele căreia curge pârâul Ciornaia, sergentul din Giuvala știe că ține în mâna lui o poziție cheie și că nu-și poate antrena oamenii în apărarea ei decât prin exemplu personal și prin energie de fer.

Viața de tranșee este însă apăsătoare. Uneori îți vine să sari din șanț și să te plimbi prin livada din spatele poziției... Sergentul Solovăstru n'a sărit din șanț, dar într'o zi senină, la auzul primelor privighetori, a ieșit din adăpost și a stat o clipă cu coatele rezemate pe buza tranșeei. Dar în aceiași clipă a fost fulgerat de un glonț inamic. A fost îngropat în cimitirul de onoare al Vânătorilor de Munte din **Bakhtcisarai,** care în limba tătară înseamnă „Palatul cu grădini", pentru vecie alături de Fruntașul Duțea Iosif, tot din părțile Branului și el.

> **„Pe voi, pe iubirea voastră de vatră, pe sfințenia disciplinei voastre, pe voi, pe lupta și pe jertfa voastră, se va zidi dreptul satelor, dreptul copiilor voștri, mândria istoriei noastre și acestui neam."**

CĂPITANUL MOLDOVEANU GHEORGHE

Cavalerist din promoția 1926, Căpitanul Moldoveanu Gheorghe, originar din județul Prahova, comanda un divizion*) din Regimentul 10 Roșiori, regiment a cărei istorie merită să fie scrisă într'o ediție de largă difuzare. După ce forțase trecerea Nistrului la Nord de Moghilev, după ce sângerase pe Nipru, participând apoi la bătălia dela Marea de Azov, după ce luptase în cursul iernii 1941/42, în cadrul Deașamentului Colonel Korne, în Crimeea, Regimentul 10 Roșiori se află în August 1942 în Kuban, angajat în luptele pentru cucerirea orașului **Temriuk.**

Divizionul Căpitanului Moldoveanu intrase în foc în ziua de 17 August. Comandantul era mereu în primele rânduri, printre pușcași. Inamicul se apăra cu îndârjire și cele două escadroane române pierduseră mulți oameni. In ziua de 20 August 1942, Căpitanul Pătrășescu Corneliu, unul din comandanții de escadroane, moare eroic, în fruntea grupelor de asalt. Moldoveanu ia sub directă comandă escadronul care-și pierduse căpitanul. A doua zi, Căpitanul Moldoveanu pornește la atac asupra localității **Kurtscanskaja.** Printr'o acțiune fulgerătoare, plină de inițiativă și de spirit de jertfă, salvează dintr'o situație grea un alt regiment de roșiori și determină căderea acestei localități. Cu baioneta la armă, Căpitanul Moldoveanu participă personal la curățirea caselor în care se baricadaseră ultimii apărători bolșevici. Abia când cea din urmă rezistență este zdrobită, raportează prin radio succesul operațiunei.

A doua zi, 22 August, numai cu o mână de oameni, Căpitanul Moldoveanu Gheorghe cucerește cota 202, **cel mai important punct în dispozitivul bolșevic pentru apărarea Temriukului.** Inamicul contra-atacă neîntrerupt, vrând cu orice preț să recucerească poziția pierdută. Zadarnic însă, roșiorii lui Moldoveanu resping contra-atacurile inamice de fiecare dată. Bolșevicii fac o ultimă încercare care este și ea zdrobită, dar în această încleștare finală își află moartea și Căpitanul Moldoveanu, căzând în mijlocul ostașilor, credincios celei mai frumoase tradiții a armei purtătorilor de rozete.

ive

*) Divizionul de cavalerie avea 2 escadroane și era întărit, după împrejurări, cu plotoane de mitraliere, tunuri anticar, aruncătoare etc.

La moartea Colonelului Alexandrescu
SCRISOAREA UNUI FOST SUBALTERN

Când au aflat de moartea Colonelului Alexandrescu Dumitru, mulți compatrioți ne-au scris împărtășindu-ne durerea lor. Iată ce scrie un fost subaltern al celui dispărut:

„Cu toate că nu ne cunoaștem personal, mă adresez Dvs. cu rugămintea să-mi trimiteți o fotografie a Dlui Colonel Alexandrescu.

Eu am servit, ca sublocotenent de rezervă, în Regimentul 5 Inf. și am venit în Germania sub conducerea directă din Dlui Colonel Alexandrescu.

Domnul Colonel Alexandrescu a fost toată viața lui un om al onoarei și al datoriei până la sacrificiul personal. Totdeodată era un bun camarad cu oricine, egal ce rang militar ar fi avut, cu condiția numai de a fi om cum se cade. In garnizoană la Giurgiu, sau pe front, Domnul Colonel stătea întotdeauna în strâns contact cu subalternii lui, se interesa de grijile lor personale și ajuta pe unde și cum putea. Pe front, venea până în linia întâia și trecea pe la fiecare post înaintat, fără să țină seama de ploaia de gloanțe din jurul lui. Soldații îi ziceau „Colonelul Sârmă", pentru că în Regimentul 5 Dorobanți trebuea să meargă totul ca pe sârmă.

In anul dezastrului nostru național, când Divizia a IV-a abia venită din Moldova, a primit ordinul de marș contra foștilor aliați germani, toată lunca Dunării era presărată de cadavre omenești împușcate în ceafă și de cadavre de animale furate dela locuitori, victime ale aliaților de atunci ai Anglo-Americanilor. La Maldăeni în Teleorman am găsit femei dormind în pomi de frica Rușilor. La Buzescu, la Nanov și peste tot locul, până în Banat, drumul armatelor sovietice a fost adevărat prăpăd pentru bieții țărani. Despre cele petrecute în Banat nici nu se mai poate vorbi. In special populația germană, care nu putuse să se refugieze la timp, era obiectul de batjocură al culturii dela răsăritul Nistrului. In toate aceste părți și pe scurta durată a repauzului nostru prima grijă a Domnului Colonel era de a restabili ordinea; atât îi era posibil. Și aici este în mare măsură și meritul Domnului General Platon Chirnoagă. Dacă în Banat mai mult s'a prădat, dar s'a omorât mai puțin, aceasta se datorește acestor doi oameni, care au pus sentinele cu baioneta lar armă și gata de a trage, peste tot unde era necesar. Mulți țărani germani din Borlovenii Noi, Borlovenii Vechi, din Șag, Fibiș, din Bruckenau ș. a. m. d. datoresc viața lor acestor doi oameni. Fățiș declara Domnul Colonel că armata română nu e bandă de pradă și nu duce răsbel cu femeile și copiii.

De multe ori, atrocitățile bolșevice nu puteau fi evitate, deoarece Rușii mergeau înaintea noastră. Ei aveau mare grabă să ajungă cât mai repede „na Birlin". Dar atât cât s'a putut a dominat ordine pe tot parcursul Diviziei a IV-a și aceasta prin meritul acestor doi ofițeri de școală veche.

Ce să vă scriu mai departe? Mie nici nu-mi vine să cred că Domnul Colonel Alexandrescu e mort. Parcă tot aștept să primesc scrisori cu ortografia impecabilă, fapt atât de bine cunoscut. Mai acum doi ani am fost la... și amândoi împreună am mers la mormântul fostului..., originar din Bucovina, care mi-a stat foarte aproape mie personal... Amândoi am filosofat asupra vieții acesteia scurte. Domnul Colonel era de un optimism incomparabil; spera să ne întoarcem cu toții în patrie și acum...

De aceia vă rog să-mi trimiteți și mie o fotografie, ca cel puțin să-l văd în fiecare zi în ramă...

I. C."

> **„Cultul morților este totdeauna sprijinul sufletelor care s'au jertfit pentru Neam."**
>
> *
>
> **„In această luptă, ostașul român, urmaș vrednic al luptătorilor lui Ștefan cel Mare și Duca Vodă, ne-a adus nu numai desrobirea, dar și mândria de a ne fi jertfit pentru Cruce, pentru Dreptate și pentru Europa de mâine."**

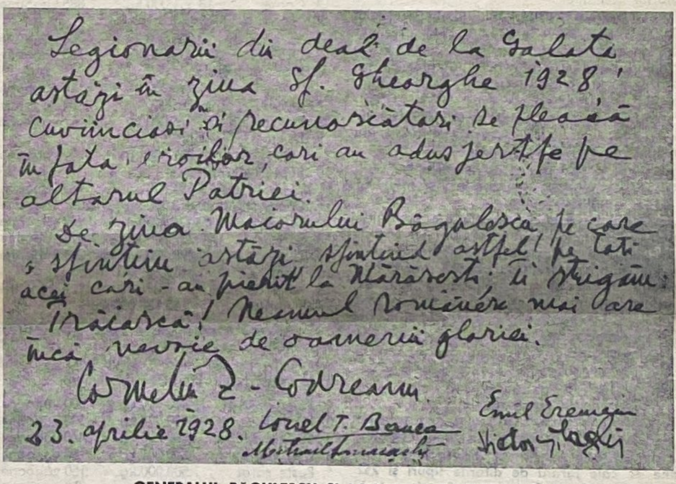
Legionarii din deal de la Galata astăzi în ziua Sf. Gheorghe 1928 cuviincioși și recunoscători se pleacă în fața eroilor, cari au adus jertfe pe altarul Patriei.
De ziua Maiorului Băgulescu pe care îl sfințim astăzi sfințind astfel pe toți acei cari au pierit la Mărășești îi strigăm: Trăiască! Neamul românesc mai are încă nevoie de oamenii gloriei.
Corneliu Z. Codreanu
23. aprilie 1928. Ionel I. Banea
Emil Eremeiu

GENERALUL BĂGULESCU ȘI LOCUL LUI IN ISTORIA ȚARII

Scrisoarea de mai sus, care poartă data de 23 aprilie 1928, arată ce a însemnat Gheorghe Băgulescu, maior pe vremea aceea, pentru mișcarea naționalistă și pentru promotorii acestei mișcări. Scrisul este al lui Corneliu Z. Codreanu, care închee astfel: „Neamul românesc mai are încă nevoie de oamenii gloriei."

Husarii Clucerului Răducanu

In biografia spătarului Ion Contacuzino, marele nostru istoric Nicolae Bălcescu semnalează că tatăl acestuia, **clucerul Răducanu Cantacuzino,** în cursul războiului ruso-turc din 1773 **„la luarea Silistrei se încarcă de glorie și scapă armata rusească de o prăpădenie totală"**. Profesorul de istorie contemporană **P. P. Panaitescu** ne lămurește, precizând astfel împrejurările: „In vremea acestui război, clucerul Răducanu Cantacuzino, cu voia împărătesei Ecaterina II-a, formase cu cheltuiala lui un regiment de tineri aleși, Munteni, Moldoveni și Ardeleni, numindu-l **„Polc de husari români"**. Ecaterina II-a îl recunoscu deopotrivă cu regimentele Armatei sale și numi pe Răducanu Cantacuzino colonel al acestui regiment, care se deosebi mult într'acest război cu Turcii, pentru a cărui vitejie Feldmareșalul a dat două publicații prin toată armata și în toată Tara Româneasca și în Moldova. Vitejia cea mai mare însă o arătă la înconjurarea Silistrei, când Turcii năvălind asupra aripii oștirei rusești, comandată de generalul Cacavinschi. au înfrânt pe acest general, l-au pus pe fugă, luându-i și toate tunurile. Atunci Răducanu Cantacuzino, cu regimentul său făcu o diversiune, aruncându-se asupra unei baterii turcești de 12 tunuri, pe care a cuprins-o. Turcii ce goneau pe Cacavinschi, văzând bateria luată s-au speriat și s-au întors înapoi. Atunci Românii au năvălit pe dânșii, luându-le înapoi și toate tunurile pe care ei le luaseră dela Cacavinschi." Și profesorul P. P. Panaitescu închee: „Toate acestea le poate vedea cineva mai pe larg în jurnalul grafului Romianțov." Dar vă veți întreba: De ce luptau Românii în favoarea Rușilor? Marele nostru istoric Nicolae Bălcescu avusese grija să explice la începutul studiului, publicat în „Magazinul istoric pentru Dacia" din 1845: **„In 1769 se iviră manifestele împărătesei Rusiei, Ecaterina II-a chemând toate popoarele supuse Turciei la arme, făgăduindu-le libertate și independența"**. De aceea fiul eroului, Ioan Cantacuzino, în vârstă de-abia de 15 ani, și ceilalți tineri români de pretutindeni, au alergat la arme alături de muscali, crezând că a sosit timpul ca Patria să-și redobândească libertatea..."

> **„Neamurile auziră țipătul chinuirei tale; pământul se mișcă. Dumnezeu numai să nu-l fi auzit?... Răsbunătorul prevestit nu s'a născut oare?"**
>
> **CANTAREA ROMANIEI**

QUOS VULT PERDERE JUPITER DEMENTAT PRIUS

Pentru că nu suntem de vânzare și nici nu vrem să privim lucrurile prin ochelari colorați, un păienjeniș de dușmani ne înconjoară. Suntem necontenit atacați și loviți!

Incurajați de climatul creiat de destindere, de schimburile culturale și de călătoriile „în sensul istoriei", dușmanii noștri au ieșit acum la drum, asemenea șarpelui când i se face de moarte.

Noi știm ce vrem și unde vrem să ajungem!

In faza actuală a luptei, trebue să facem economie de muniție. Deci nu vom răspunde la nici una din acuzațiile șchioape și neghiobiile debitate pe seama noastră.

Cum a fost jefuită țara

(urmare din pag. 1)

Toate vasele militare române de Mare au fost duse în porturile caucaziene, iar cele de Dunăre au fost duse în apele dunărene rusești.

Flota militară română luată de forțele sovietice era compusă din:

5 monitoare,
6 vedete,
2 vase de comandament,
3 remorchere,
38 șalupe,
15 șlepuri,
12 tancuri petrolifere,
3 distrugătoare,
2 torpiloare,
3 canoniere,
1 vas puitor de mine,
3 submarine,
1 navă-bază pentru submarine,
7 vedete rapide,
6 șalupe maritime,
3 vase de vânătoare pentru submarine,
1 remorcher maritim,
1 vas școală și
11 vase auxiliare
119 unități.

In afara de vasele propriu zise, organele sovietice au luat marinei de război și toate depozitele sale de materiale și de muniții, care la valoarea din Septembrie 1944 totalizau 14 miliarde. **Odată cu luarea flotei au fost ridicați și internați la Odesa și 38 ofițeri și 99 subofițeri din echipajele respective.**

Conform art. 2 al Convenției de Armistițiu, România s'a obligat să dezarmeze și să interneze forțele armate germane ce se aflau pe teritoriul României.

In executarea acestei obligații, în intervalul dela 24 August până la 2 Sept. 1944, prin mijloace proprii, Armata română a făcut 56.050 prizonieri germani. Cu ocazia luptelor pentru dezarmarea forțelor germane, 5.000 soldați germani au fost omorâți.

Prizonierii germani, făcuți prizonieri exclusiv de Armata română în această perioadă, **au fost luați ulterior și duși în URSS.**

România a fost obligată să echipeze toți acești prizonieri mai înainte de ridicarea lor de către armata sovietică.

Conform art. 3 al Convenției de Armistițiu și anexei la art. 3, România s'a obligat să asigure libera mișcare a trupelor sovietice și a celorlalți aliați pe teritoriul român, punând la dispoziție în acest scop mijloacele sale de transport, comunicație, cazărmi, porturi și alte instalațiuni. In executarea acestei obligații, totalitatea căilor ferate și a vaselor române au fost utilizate aproape în întregime de Armata sovietică și numai foarte puține vase sau vagoane au fost lăsate pentru satisfacerea nevoilor propriu zise ale României.

Deși România trebuia să pună la dispoziție mijloacele sale de transport și comunicații numai pe teritoriul României, **totuși 22.640 vagoane de cale ferată de diferite tipuri și 252 locomotive grele au fost scoase în afara teritoriului român și nu au fost readuse nici până în prezent.**

Din vasele fluviale și de Mare (proprietate particulară și proprietatea Statului) lăsate României de Inaltul Comandament Sovietic după prelevările în contul art. 11 și care mai totalizau 32 remorchere, 322 șlepuri și 2 vase de Mare, I. C. S. a luat și a utilizat **direct de el** (NN. peste prevederile Convenției de Armistițiu) încă 7 remorchere, 125 șlepuri și 2 vase de Mare. Din restul de vase românești mai erau utilizabile 6 remorchere, 49 șlepuri, **dar și acestea trebuiau să efectueze transporturi pentru Inaltul Comandament Sovietic.**

Prin art. 7 al Convenției de Armistițiu, România trebuia să predea I. C. S., **cu titlul de trofeu,** materialul de război al Germaniei și Ungariei, precum și vasele acestora. România a executat întocmai aceste obligațiuni.

Inaltul Comandament Sovietic **a obligat însă România să repare toate aceste trofee, inclusiv vasele.** In vasele pe care I. C. S. le-a cerut cu titlul de trofeu a înglobat și **pe cele comerciale, proprietate particulară,** vase care erau în număr de câteva sute.

Un număr de 1.400 autovehicule germane fuseseră grav avariate în cursul luptelor și nu mai puteau fi reparate, fie datorită naturii avariilor, fie din lipsă de piese de schimb pentru mașini de tip german. **Inaltul Comandament Sovietic a obligat România să-i predea în schimb autovehicule românești în perfectă stare de funcționare.**

Această livrare de autovehicule, la care se adaogă numărul de circa 10.000 autovehicule preluate fără nici un titlu de către Armata sovietică din România (NN. Autovehiculele erau pur și simplu furate, de pe stradă, din garaje... Au fost astfel furate automobilele ministerelor, ale autorităților locale, organelor de poliție și pompierilor.), a lăsat România aproape fără mijloace de transport automobile.

Conform art. 18, România s'a obligat a nu permite înstrăinarea bunurilor germane sau maghiare, păstrând aceste bunuri conform instrucțiunilor I. C. S. Din aplicarea acestei dispoziții, I. C. S. a considerat proprietate inamică **toate bunurile comandate din Germania sau din Ungaria de firme sau persoane particulare române,** bunuri care se mai aflau încă în vămi și pentru care nu se efectuase încă plata. Toate aceste bunuri au fost ridicate de I. C. S., **declarându-le capturi, indiferent daca erau sau nu material de război.** Valoarea acestor bunuri totalizează, după o apreciere aproximativă, circa 30 miliarde.

Deasemeni I. C. S. a preluat cantități importante de bunuri proprietate inamică, care erau însă indispensabile economiei române și de utilizarea cărora era condiționată satisfacerea comenzilor necesare Armatei sovietice.

Conform art. 10 al Convenției de Armistițiu, România s'a obligat să pună la dispoziția I. C. A. sumele necesare îndeplinirii funcțiunilor sale și la caz de nevoe să-i asigure folosirea industriilor, depozitelor de materiale etc.

In executarea acestei obligațiuni, România a efectuat livrări de materiale și servicii la cererea Inaltului Comandament Sovietic. Parte din aceste livrări reprezentau dotațiuni ale Armatei sovietice, iar parte din ele nu se încadru în nici una din obligațiile Convenției de Armistițiu. Astfel au fost spre exemplu livrări de aparate medicale, harnașamente, bucătării de campanie, reparațiuni de vase aduse din apele sovietice etc. **Numai reparațiunile de vase totalizează până azi peste 10 miliarde de lei.**

Pentru subsistența Armatei sovietice s'au livrat dela 24 August 1944 și până la 31 Mai 1945, următoarele cantități:

1. Cereale și derivate	153.574.000 kg	=	15.357 vagoane,
2. Leguminoase și zarzavaturi	104.079.000 kg	=	10.407 vagoane,
3. Carne	18.351.000 kg	=	1.885 vagoane,
4. Conserve de carne	3.876.000 kg	=	387 vagoane,
5. Grăsimi	1.635.000 kg	=	163 vagoane,
6. Produse lactate	1.246.000 kg	=	124 vagoane,
7. Pește	885.000 kg	=	88 vagoane,
8. Delicatese	276.000 kg	=	27 vagoane,
9. Fructe și derivate	201.000 kg	=	20 vagoane,
10. Băuturi și spirtoase	1.551.000 kg	=	155 vagoane,
11. Combustibil	40.613.000 kg	=	4.061 vagoane,
12. Furaje	49.426.000 kg	=	4.942 vagoane,
13. Sare	10.239.000 kg	=	1.023 vagoane,
14. Tutun	2.798.000 kg	=	279 vagoane,
15. Țigări	528.647.000 bucăți,		
16. Foițe de țigări	3.498.000 cărțulii și		
17. Chibrituri	35.134.000 cutii.		

Cu sosirea trupelor ce se retrag din Germania, Inaltul Comandament Sovietic a cerut României pentru perioada 10 Iunie 1945 — 1 Iulie 1945 următoarele cantități de alimente:

1. Făină de grâu	15.000.000 kg	=	1.500 vagoane,
2. Porumb	15.000.000 kg	=	1.500 vagoane,
3. Grâne difertie	4.600.00 kg	=	460 vagoane,
4. Ulei vegetal	500.000 kg	=	50 vagoane,
5. Pește sărat	1.500.000 kg	=	150 vagoane,
6. Carne	3.500.000 kg	=	350 vagoane,

Aceste livrări sunt suplimentare și se adaugă la livrările pe care România trebue să le efectueze pe baza planului general pentru trimestrul 1 Aprilie — 1 Iulie 1945.

Art. 11 din Convenție de Armistițiu stabilește despăgubirile de război pe care trebue să le plătească România. Pentru reglementarea plății acestor despăgubiri s'a încheiat o convenție la 16 Ianuarie 1945. Conform acestei convenții, România trebuia să livreze până la 1 Iulie 1945 următoarele:

1. Produse petrolifere	1.204.600.000 kg	=	14.909.521 $
2. Cereale	424.000.000 kg	=	9.966.350 $
3. Vite	38.130 buc.	=	744.912 $
4. Material lemnos	129.700 m³	=	1.113.955 $
5. Cai	13.000 buc.	=	741.000 $
6. Locomotive	65 buc.	=	965.415 $
7. Instalațiuni industriale			3.062.227 $
8. Vase maritime și fluviale			5.817.195 $

Din aceste obligațiuni, România a livrat până la 1 Iulie 1945 următoarele:

1. Produse petrolifere	1.663.479.000 kg	=	22.654.722 $
2. Cereale	349.886.000 kg	=	8.132.420 $
3. Vite	8.622 capete	=	221.196 $
4. Material lemnos	136.111 m³	=	1.307.880 $
5. Locomotive	39 buc.	=	530.357 $
6. Cai	4.344 buc.	=	247.606 $
7. Instalațiuni industriale			3.062.227 $
8. Vase maritime și fluviale			7.456.266 $

Din compararea acestor cifre rezultă că **România a livrat mai mult decât era obligată:** la produsele petrolifere cu 7.145.000 dolari mai mult, la material lemnos cu 195.000 dolari mai mult și la vasele maritime și fluviale cu 1.639.051 mai mult, adică a livrat în total peste ce era obligată la capitolele respective bunuri în valoare de 8.980.057 dolari.

Ea a livrat mai puțin decât era obligată: la cereale cu 1.833.930 dolari, la vite cu 523.716 dolari, la cai cu 494.000 dolari și la locomotive cu 435.058 dolari, adică a livrat în total mai puțin decât era obligată la capitolele respective bunuri în valoare de 3.286.704 dolari.

Nelivrarea întregii cantități de cereale se datorește faptului că din cauza livrărilor importante pentru întreținerea Armatei sovietice și prelevările directe făcute de aceiași armată (NN: „prelevări directe" = jafuri pe tot cuprinsul țării), **nu se mai găsesc cereale în țară,** decât cantități foarte mici, care trebuesc rezervate populației civile **care primește pâine numai odată sau de două ori pe săptămână.** Nelivrarea vitelor și cailor se datorește faptului că în urma tăierilor masive cerute pentru subsistența Armatei roșii și prelevărilor directe făcute de aceasta (NN. Tot jafuri) **nu se mai găsesc în țară nici vite, nici cai** de calitatea celor ceruți de comisiile de recepție sovietice. Astfel de exemplu, din 1.000 cai prezentați se primesc numai 4 până la 10. Conform statisticelor rezultă că în 1943 România avea în teritoriile sale, mai puțin Bucovina și Basarabia (NN. După 2 ani de război și după ce un mare număr de cai fuseseră rechiziționați pentru unitățile militare), 976.000 cai de toate categoriile, iar în Martie 1945 avea numai 728.000 cai. In 1943, România avea 3.310.000 bovine, iar în Martie 1945 numai 2.433.000 bovine.

Locomotivele nu au putut fi livrate deoarece atelierele de construcții au fost ocupate cu repararea de materiale germane cerute de frunturile II și III Ucrainian. In afară de aceasta, din cauza lipsei mijloacelor de transport, industriile care au fost distruse sau dispersate din cauza bombardamentelor nu au putut fi puse în situația de a lucra decât cu mari întârzieri.

Făcând însă o proporție între valoarea bunurilor livrate și a celor nelivrate față de valorile totale ce trebuiau predate până la 1 Iunie 1945, se constată că România a livrat, peste ceeace era obligată, bunuri în valoare de 5.693.353 dolari, astfel încât ar trebui considerat că România a livrat simțitor mai mult decât era obligată și ca atare această îndatorire decurgând din Convențiunea de Armistițiu a fost îndeplinită.

Art. 12 al Convențiunei de Armistițiu obliga România să restitue în bună stare toate bunurile ce a ridicat din teritoriile URSS. In aplicarea acestei dispoziții, Inaltul Comandament Sovietic a cerut ca România să restitue nu numai bunurile ce mai existau la data de 12 Septembrie 1944, ci toate bunurile ce au fost luate cu începere dela 21 Iunie 1941 și până în Martie 1944, indiferent dacă există sau nu, dacă ele erau consumabile prin natura lor sau nu, dacă ele erau produse ale solului sau subsolului sau produse industriale și indiferent dacă ele fuseseră ridicate sau nu de administrația română în timpul ocupației.

Prin aplicarea acestui principiu, România ar trebui să restitue toate cerealele și vitele din Transnistria, Bucovina și Basarabia, precum și produsele industriale fabricate **în industriile reparate și puse în funcțiune de administrația română în timpul ocupației.**

Valoarea totală a bunurilor ce ar urma să fie restituite conform acestei interpretări a art. 12 se ridică la 970 miliarde.

România a susținut că în conformitate cu art. 12 trebuesc restituite numai bunurile ce mai existau la 12 Septembrie 1944, toate celelalte trebuind a fi considerate ca pagubă de război și ca atare și ele se lichidează prin plățile ce se fac în baza art. 11 al Convențiunei de Armistițiu.

Totdeodată România a arătat că bunurile din Bucovina și Basarabia **au fost cumpărate** dela proprietarii lor pe **prețuri reale,** identice cu cele din România, astfel încât contravaloarea lor se găsește deja în Bucovina și în Basarabia. In ce privește bunurile aduse din Transnistria, pe lângă considerațiunile de mai sus, trebue să se țină seama că **România a trimis în Transnistria bunuri în valoare de circa 25 miliarde,** fără de care producerea bunurilor ce se revendică astăzi nu ar fi fost posibilă.

Pentru a se vedea importanța distincțiunii ce trebue să se facă între Bucovina și Basarabia pe de-o parte și Transnistria pe de altă parte, dăm următoarele exemple:

Pentru Basarabia și Bucovina se cere restituirea a:

522.068.000 kg cereale și
50.706 cai și vite.

Pentru Transnistria se cere restituirea a:
452.617.000 kg cereale și
42.305 cai și vite.

In afară de livrările și restituirile făcute de România pe baza art. 10, 11 și 12 din Conv. de Armistițiu, cantități importante de bunuri au fost ridicate de Armata roșie și scoase în afara teritoriului țării. Aceste bunuri, după o evaluare provizorie și aproximativă, totalizează circa 500 miliarde lei, sumă care însă în realitate e mult mai mare, astfel încât, în ipoteza că România ar trebui să execute art. 12 conform interpretării ce i s'a dat de Inaltul Comandament Sovietic și de Comisia Aliată de Control (NN. In abreviațiune, această comisie purta numele de C. A. C.) și dacă s'ar compara prelurile făcute de Armata roșie peste art. 10, 11 și 12 cu ceeace România ar trebui să mai dea în baza art. 12, ar rezulta o diferență de numai 233 miliarde lei.

România a propus facerea acestei compensațiuni, urmând ca plata sumei de 233 miliarde lei să se facă în rate egale în 6 ani și începându-se plata numai după ce se încetează orice prestațiune în contul art. 10 al Convențiunei de Armistițiu.

Importanța și echitatea acestei compensațiuni reese cu evidență din exemplul pe care îl putem trage din capitolul restituirii de animale, una dintre cele mai dificile probleme de rezolvat, din pricina stării zootehnice nenorocite în care se găsește România:

	Vite luate de către Armata română din Basarabia, Bucovina și Transnistria	Vite luate de către Armata sovietică din România
Cabaline:	93.011	96.350
Bovine:	46.544	67.218
Ovine:	96.770	309.351
Porcine:	10.629	107.139

Din acest exemplu rezultă că au fost luate din România (NN. în câteva luni) 3.739 cabaline, 30.674 bovine, 212.581 ovine și 96.510 porcine mai mult decât a luat România din Bucovina, Basarabia și Transnistria în perioada 1941—1944.

După cum am arătat în expunerea art. 11, România nu a putut livra până la 1 Iunie 1945 cabalinele și bovinele pe care trebuia să le dea. Această imposibilitate de executare se explică prin livrările masive de subsistență în contul art. 10 și **preluărilor directe** (NN. Jafurilor) făcute de Armata roșie, precum și din cauza mortalității accentuate prin lipsa de furaje, lipsă cauzată de livrările masive făcute Armatei roșii și pierderii unor cantități importante de furaje prin nerecoltarea lor în perioada 23 August — 1 Oct. 1944.

In ansamblu, efortul financiar pe care l-a făcut România pentru executarea convenției de armistițiu, utilizând în acest scop numai cifrele rezultate din plățile **definitive** lichidate de Statul român până la 26 Iunie 1945, se prezintă astfel:

1944 Sept.	12.792.000.000 Lei
1944 Oct.	20.746.000.000 Lei
1944 Nov.	50.732.000.000 Lei
1944 Dec.	33.831.000.000 Lei
1945 Ian.	26.947.000.000 Lei
1945 Febr.	29.281.000.000 Lei
1945 Martie	26.658.000.000 Lei
1945 Aprilie	56.812.000.000 Lei
1945 Mai	89.114.000.000 Lei
1945 Iunie	65.496.000.000 Lei
	432.409.000.000 Lei

Această sumă nu reprezintă decât circa 50% din totalul cheltuielilor, deoarece aceste sume nu reprezintă decât valorile rezultând din actele definitiv lichidate în contabilitatea Statului. Sunt însă cheltuieli făcute și cheltuieli angajate pentru care actele de lichidare nu s'au perfectat încă.

Astfel fiind se poate afirma că efortul financiar al României pentru executarea Convenției de Armistițiu este de cca. 900 miliarde.

Totodată trebuie remarcat că pe măsură ce frontul se depărta de România, efortul financiar și economic al României creștea.

Făcând o comparație între sumele cheltuite pentru Convenția de Armistițiu și definitiv lichidate până în prezent și totalul cheltuielilor reale și efective ale Administrației centrale a Statului român, inclusiv cheltuielile totale ale Armatei române, rezultă următoarea situație:

	Cheltuieli Armistițiu	Cheltuieli Stat și Armată
1944 Sept.	12.792.000.000	25.338.000.000
1944 Oct.	20.746.000.000	29.295.000.000
1944 Nov.	50.732.000.000	28.341.000.000
1944 Dec.	33.831.000.000	44.153.000.000
1945 Ian.	26.947.000.000	38.565.000.000
1945 Febr.	29.281.000.000	37.251.000.000
1945 Martie	46.658.000.000	93.124.000.000
1945 Aprilie	56.812.000.000	39.319.000.000
1945 Mai	89.114.000.000	45.579.000.000
1945 26 Iunie	65.496.000.000	42.725.000.000
Total:	432.409.000.000	423.590.000.000

Astfel încât din totalul de 855.999 miliarde cheltuite și lichidate definitiv de Statul român dela 1 Sept. 1944 și până la 26 Iunie 1945, 49,5% au fost întrebuințate pentru Statul și Armata română și 50,5% pentru executarea Convenției de Armistițiu.

Pe articole ale Convenției de Armistițiu, cheltuielile se prezintă după cum urmează:

Art. 5	6.100.000.000
Art. 10 (Subsistență și altele)	262.725.000.000
Art. 10 (schimb de valute)	68.249.000.000
Art. 11	76.829.000.000
Art. 12	18.508.000.000

Cheltuielile de Armistițiu au fost acoperite în majoritatea lor prin împrumut la Banca Națională, ceeace a cauzat sporuri de emisiune și anume din totalul de 432.409 miliarde, 384.859 miliarde reprezintă sporuri de emisiune și numai 47.550 miliarde au putut fi acoperite din veniturile normale ale Statului.

Totalizând cheltuielile Armistițiului definitiv lichidate și cele angajate dar nelichidate încă contabil și cu valoarea preluărilor făcute di-

(urmare în pag. 5)

CRONICA NECONFORMISTULUI

Spectatorul nu știe ce se petrece în culise; se poate întâmpla ca el să nu vadă decât imagina inversată a lucrurilor...

*

„Presa": sursă inepuizabilă a convingerilor fabricate și prefabricate.

*

Foametea și șomajul deslănțue un adevărat exod al Algerienilor. Sosesc în Franța 7.000 pe zi. Veritabilă invazie...

*

Adenauer: „Europa Occidentală să se păzească de a cădea sub influența URSR-ului."

Tchou En-lai; „Orice s'ar întâmpla, **când se va deslănțui furtuna peste lume, noi vom fi alături de frații noștrii sovietici."**

Ce zic admiratorii unii anumit realism politic?...

*

Se pare că Vatican II urmărește împăcarea Bisericii cu lumea modernă („Presa"). N'ar fi mai bine să se încerce împăcarea lumii moderne cu Biserica lui Christos?

*

În prefața la discursurile sale politice — care vor fi, dacă n'au și fost, imprimate de un editor italian —, Khrusciov zice ca „revoluția și contrarevoluția nu sunt de exportat". Care va sa zică există și posibilitatea exportării contrarevoluției!

*

Se pare că Americanii, exasperați de prelungirea războiului în Vietnamul de Sud, care, așa cum e dus, dacă nu poate fi câștigat poate fi cu siguranță pierdut, vor să deschidă un al doilea front în Vietnamul de Nord. În fine au înțeles, pe jumătate... Ne hotărâți să lovească șarpele la cap, e bine, totuși că s'au decis să-i zdrobească coada...

*

Sovieticii declară că vor sprijini lupta pentru... „independență" a Vietnamului de Sud. Nici nu 'ndrăznesc să-mi imaginez ce-ar scrie „Presa" dacă Americanii ar anunța că vor sprijini lupta pentru independență a popoarelor Europei centrale și orientale.

*

Supusă până ieri blocusului economic al „democrațiilor occidentale", Spania e somată, în numele... moralei internaționale să întrerupă schimburile comerciale cu Cuba castristă, în timp ce Statele-Unite continuă să livreze Rusiei bolșevice milioane de tone de grâu.

Yankeii se joacă cu noțiunile.... și cu Istoria.

*

În urma recunoașterii Chinei comuniste de către Franța, Podgorny, succesorul prezumat al lui Khrusciov, în vizită oficială în Franța, a ținut să aducă elogii publice Generalului de Gaulle, pentru realismul său politic.

„De Gaulle poate veni în URSS când vrea", a precizat Podgorny.

„A l'Elysée, silence officiel", scrie France-Soir.

*

Goleniewski și Nossenko — ultimul fost membru al poliției secrete sovietice — au desvăluit lucruri uluitoare: cu excepția C. I. A., un număr impresionant de agenți comuniști au fost instalați la posturi chee, în toate sectoarele de activitate ale Statelor-Unite.

Să mai spună cineva că „destinderea" nu folosește la nimic...

C. POROINEANU

PENTRU ABONAȚII DIN FRANȚA

Orice sume de bani destinate ziarului rugăm a se trimite la noul nostru cont cecpostal, anume:

C. C. P. — PARIS — 11.149.47
M. STOICANESCO Constantin
10, rue Edm. Guillout
Paris 15-e
cu mențiunea: **pour l'Etendard**

A apărut

CALENDARUL „CANDELA"
1964

Publicat pentru Românii din Statele Unite, Canada și Refugiu
de
EPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DIN CANADA ȘI EMISFERA DE VEST
cu
binecuvântarea Prea Sfințitului Episcop Dr. Teofil Ionescu,

Cu întocmirea, corectura și paginația acestui calendar s'au ostenit C. S. Preotul Constantin Ghinescu și sotia sa, Preoteasa Ștefania.

Calendarul se poate procura scriind la una din următoarele adrese:

1960 Tecumseh Rd. E., WINDSOR, Ontario, CANADA
sau
19769 Meyers Road, DETROIT 35, Michigan, USA.

Citiți și răspândiți

EUROPE ACTION
excelentă revistă în limba franceză, pe linia năzuințelor noastre.
Rédaction et Administration
9, rue aux Ours, Paris 3-e, France

Lisez chaque Jeudi
RIVAROL

Cum a fost jefuită țara

(urmare din pag. 4)

rect de Armata roșie, **rezultă că dela 1 Sept. 1944 și până la 26 Iunie 1945 efortul economic al României este de circa 1.500 miliarde, sumă în care nu e cuprinsă valoarea întregii flote militare și valoarea de circa 30 miliarde reprezentând bunurile ridicate din vămi.**

*

In cursul lunii Mai 1945, C. A. C. (NN. Comisia Aliată de Control) a comunicat României că întrucât dela 23 August 1944 și până la începerea luptelor din Ardealul de Nord, unitățile Armatei roșii au numărat pe teritoriul României un număr de 23.000 vagoane de cale ferată și 1.115 locomotive, toate proprietate românească, **le consideră material de captură și în consecință Inaltul Comandament Sovietic e în drept de a le lua;** având însă în vedere situația dezastruoasă a transporturilor române, reduce la 15.000 numărul vagoanelor ce va prelua și la 115 cel al locomotivelor. **Cu toate demersurile făcute pentru a arăta că dela 24 August, ora 4, bunuri românești nu mai puteau fi capturate, totuși organele sovietice au început să înlocuiască inițialele române cu inițiale și semne distinctive sovietice, astfel că până în prezent a preluat sub această formă 13.707 vagoane și 37 locomotive.**

In urma acestei preluări de vagoane și locomotive, situația materialului rulant al căilor ferate se prezintă astfel:

România avea la 29 Octombrie 1944 un număr de 59.682 vagoane, dintre care 7.349 se găseau în afara granițelor.

La 1 Mai 1945 se găseau în afara granițelor 22.640 vagoane. Mare parte din aceste vagoane nu mai pot fi identificate, deoarece Armata sovietică a șters distinctivele române și le-a înlocuit cu distinctive sovietice, astfel încât România poate conta efectiv numai pe 37.222 vagoane. Din acest număr s'a preluat **cu titlu de captură** în luna Mai-Iunie 1945 (NN. Prin urmare, la 8 luni după semnarea Convenției de Armistițiu și după „trecerea în tabăra Aliaților", Rușii, cu binecuvântarea C. A. C.-ului, continuau să ia de pe teritoriul țării, ca pradă de război, tot ce le cădea în mână, după bunul lor plac), după cum am arătat mai sus, 13.707 vagoane, urmând să se ia și restul până la 15.000, astfel încât România va rămâne cu 22.222 vagoane. Din aceste 22.222 vagoane, 10.000 sunt grav avariate de bombardamente și de acțiunile militare, numai o parte din ele fiind recuperabile și aceasta numai după un timp îndelungat, astfel încât România rămâne efectiv numai cu 12.222, număr cu desăvârșire insuficient. Trebue relevat că **aproape totalitatea vagoanelor cisterne a fost luată.**

In ceeace privește situația locomotivelor, România rămâne aproape lipsită de locomotive grele, deoarece 150 trebuie să livreze în contul art. 11 din Convenția de Armistițiu, 252 au fost scoase peste granită și nereaduse, iar 115 se iau cu titlu de captură, deci în total 517 locomotive grele.

In suma de circa 500 miliarde lei nu e cuprinsă nici valoarea acestui material rulant ce a fost luat României.

*

Cu retragerea trupelor sovietice de pe frontul de Vest, Inaltul Comandament Sovietic a cerut României să asigure întreținerea, îmbrăcămintea și transportul prizonierilor sovietici eliberați din Ungaria și din Germania. Această cheltuială nu se încadrează în Convenția de Armistițiu. S'a comunicat I. C. S.-ului punctul de vedere român, însă nu s'a obținut un răspuns favorabil. In schimb organele C. A. C. cer în diferite părți ale țării organelor române să le dea cele necesare.

Deasemeni pentru trupele în retragere, **care ar urma să totalizeze 2 milioane de oameni, ni se cere cazarea și întreținerea lor, aceasta peste programele de furnituri deja stabilite.**

Am arătat mai sus că în sectorul alimentar s'a cerut, pentru perioada 10 Iunie — 1 Iulie 1945, cantitatea de 15.000 tone grâu, 15.000 tone porumb, 3.500 tone carne, 500 tone ulei vegetal, 4.500 tone crupe și 1.000 tone pește. **Tot pentru trupele în trecere se cer rechiziții masive și amenajarea lor. Centrele Buzău, Brașov, Calafat și Constanța sunt insistent solicitate.**

Localurile trebuesc dotate cu tot cazarmamentul (paturi, saltele etc.). Trebuie remarcat că din majoritatea cartiruirilor, **trupele sovietice la plecare au luat cu ele tot cazarmamentul, ridicând până și instalațiile sanitare (closete, lavoare, oglinzi, etc.).**

Datorită acestui fapt, cartiruirea pe lângă cheltuielile importante pe care le reprezintă costul localurilor și amenajarea lor, crează o nouă cheltuială foarte importantă Statului român. (NN. Este locul să spunem aci, că la unele cătrmi ocupate succesiv de diferite unități sovietice, în trecere, României au fost nevoiți să înlocuiască de 3, de 4, ba chiar de 5 ori instalațiile sanitare, întrucât, de fiecare dată, Rușii luau cu ei closetele, lavabourile oglinzile, precum și becurile electrice, ba chiar și clanțele dela uși.)

Tot pentru aceste trupe în retragere se cere Statului român **să dea sume în numerar pentru a fi distribuite trupei și ofițerilor.** Statul român a relevat că toate aceste cheltuieli nu se încadrează în Convenția de Armistițiu și a propus încheerea unui acord special. Până în prezent nu s'a primit încă un răspuns definitiv.

Deasemeni I. C. S. cere să se dea întreținere și îmbrăcăminte civilă, în condiții identice cu cele solicitate pentru repatrierea cetățenilor aduși cu forța și soldați români originari din Basarabia și Bucovina, care după căderea în captivitate în timpul luptelor pe teritoriul U. R. S. S. au fost încadrați în divizia „Tudor Vladimirescu"...

*

Memoriul, a cărui autor n'a putut fi încă identificat, se termină aci. El a fost întocmit la sfârșitul lunii Iunie 1945 și trimis diplomaților români aflați în Occident. Nu știm în ce măsură aceștia din urmă, la rândul lor, au adus la cunoștința guvernelor țărilor occidentale, textul integral al memoriului sau fragmente din el. Documentul, scris în limba română, este însă de o mare valoare, el constituind un punct de plecare pentru cercetătorii care se vor strădui să stabilească măsura în care România a fost jefuită, an cu an, începând din ziua de 23 August 1944.

Gheorghe ZĂGĂNESCU

CĂRȚILE STRĂINE

(urmare din pag. 2)

poetică și științifică (este autoarea unei istorii literare ucrainiene în limba portugheză) a prezentat tot în limba portugheză numai nouă scriitori și opere selecte. Noi înțelegem perfect greutățile de ordin editorial, cu care luptă un scriitor sărac, ce tinde să înfățișeze lucruri estetice, pe care trebuie să le plătească cu bani grei, pentru motivul invocat de editori că literatura aleasă nu se citește de loc, iar că literatura de senzație stă în primul loc. Și au dreptate și editorii, vremea cărții serioase s'a dus, după cum în muzică sbieretele reprezintă arta, măzgăliturile colorate înseamnă pictură, figuri anormale, monștri și disproporții este sculptură, și literatura trebuie să fie bagatelizată. In plus, trebue să câștige numai editorul, poetul poate să rabde, răbdarea încununează arta adevărată, se spune ironic.

„Contos ucranianos" este o lucrare unică în felul ei, prin prezentarea scriitorilor aleși și prin bucățile selectate cu gust.

Toți autorii colecționați sunt obsedați de frumosul artei, unii deși comuniști idealiști, rupând-o cu Moscova, au trebuit să caute azil în țări străine, sau să se sinucidă.

Bohdan Lepky, se dezvoltă literar sub influența părintelui său care-i recunoscu talentul, căci între 1902 și 1941 scrise poezii, nuvele; povești și șase romane apreciate. In opera lui se străvede o adâncă umanitate simplă și sinceră. Povestitorul **Marko Ceremcina** a publicat pentru prima oară în ziarul crainian „Bucovina" din Cernăuți, literatură din lumea țăranilor carpatini, zugrăviți în cadru optimist. Un adevărat apărător al clasei rurale, **Vasil Stefanik,** părăsește medicina ca să se consacre agriculturii, și literaturii. Psiholog al satului, el exprimă în mai toată opera prozaică tragicul destin omenesc. Mereu suspectat de poliția țaristă, **Mihailo Kociubinsky,** cu ocupații diverse și nesigure, contează drept cel mai mare scriitor ucrainian. Opera lui de seamă „Umbrele strămoșilor uitați" (1911) redă viața încântătoare a țăranilor din Carpați, cu frumusețea naturală și superstițiile fascinante. Pictor al vieții micii burghezii și țăranilor în conflict cu stăpânii lor nedrepți, **Volodimir Vinicenko,** gonit dela Universitatea din Kiev se refugiază în Franța unde în 1951 moare, lăsând proză și drame alese. Comunist convins, **Micola Kvilovi,** se revoltă contra Rusiei sovietice și lansează manifestul celebru „Afară cu Moscova". Natura lui visătoare și realitatea înfioratoare nu s'au împăcat în el și s'a spinucis. Autodidact lasă volume cu nuvele și romane care-l consacră, în special romanul „Rândunelele" (1927). Scriitorul naționalist **Iuri Ianovski,** technician, scrise poezii lirice, și câteva romane valoroase, cu cuprins estetic și firesc, dar regimul urmărea elementele rebele, așa că literatura sa simbolică se va mărgini numai la imaginație (lupte între greci și... francezi, de pildă). **Emma Anoltevska,** cu studii universitare în München și sub influența mallarmistă, scrie literatură suprarealistă extrem de originală de-o vitalitate surprinzătoare. Trăește acum în New York. Poetul modernist, inginerul **Iuri Tarnavski** refugiat în Germania și astăzi în America de Nord, scrie bilingv, poezii și proză viguroasă.

Wira Selanski ne prezintă bucăți selecte din acești nouă autori și în traducere chiar li se simte parfumul discret al originalului. Și dacă ar fi să remarcăm bucățile n'am ști ce să alegem, deci toate la un loc formează un buchet literar ucrainian de adâncă umanitate strivită de cisma de iuft, dușmana continuă a manifestărilor calde și subtile.

Fratern strângem mâna Wirei Selanski și-o felicităm cald pentru osteneala, care a încoronat-o prin cele două lucrări de mare vază. —

I. G. DIMITRIU

DOUĂ CĂRȚI NEOBSERVATE DE ROMÂNI

BLAS PINAR. Pueblos de frontera. Popoare de frontieră. Madrid, „Carpații", 1959. 31 p.

Domnul Pinar, directorul Institutului de Cultură Spaniolă din Madrid, a conferențiat cu ocazia Centenarului Unirii Principatelor Române, despre marele nostru eveniment, dovedind nu numai solide cunoștințe ale istoriei noastre, ci o competență extraordinară pentru un străin întru coordonarea unui material istorico-geografic, așa de dificil cum este al nostru. Recitarea din versurile lui Cotruș, sugestivă.

Impresionanta conferință a Dsale, o adevărată lecție de românism și naționalism pentru unii coexistențialiști români, constituie pagini de antologie. Noi îl felicităm călduros.

*

AGUSTIN DE FOXA. Romania, centinela del Este no debe morir. Madrid, „Carpații", 1958. 30 p.

Contele de Foxa, membru al Academiei Regale Spaniole a conferențiat despre semimileniul înscăunării pe tronul Moldovei a preamăritului nostru Voevod Ștefan cel Mare.

Face legătura dintre Spania atât de scumpă Românilor începând cu divinul Traian, părin-

(urmare în pag. 8)

PERSPECTIVE POLITICE IN FRANȚA

Recentele alegeri cantonale au fost caracterizate printr'un record de neparticipare la vot (marea majoritate a celor ce s'au abținut fiind alegători tineri), prin numărul mic de mandate obținute de sprijinitorii guvernului, prin sporirea voturilor și mandatelor obținute de comuniști și de extrema stângă, prin succese înregistrate de independenții de dreapta și prin schimbările de tabără politică a unor aleși la scurt timp după proclamarea rezultatelor.

Potrivit unei statistici întocmite de Ministerul de Interne, cele 1562 mandate se împart după cum urmează:

Comuniști	99
Extrema stângă și P. S. U.	40
Socialiști S. F. I. O.	286
Radicali, R. G. R.	199
Centru-stânga	202
M. R. P.	148
U. N. R. (Gaulliști)	123
Rep. Indep. (guvernamentali)	81
Indep. de dreapta, C. N. I.	165
Extrema dreaptă	15
Diverși, liste locale	204

Din capul locului trebue spus că mai toate grupările politice au contestat exactitatea acestei statistici în ce privește apartenența aleșilor și a rubricilor în care ei au fost trecuți. Astfel, Centrul Național al Independenților (Dreapta clasică) a anunțat printr'un comunicat, chiar a doua zi după alegeri, că numărul de mandate obținute de această grupare nu este de 165, cum pretinde Ministerul de Interne, **ci de trei sute șapte zeci și trei.** Afară de aceasta, un număr din cei declarați ca aparținând U. N. R.-ului (partidului guvernamental), au protestat și au cerut să li se schimbe această etichetă. Citâm nu caz concret: d. Pierre **Monfrais,** ales consilier general al cantonului Verneuil-sur-Avre din departamentul Eure, a fost prezentat de Ministrul de Interne drept guvernamental U. N. R. D. Monfrais a protestat imediat și a cerut să fie înscris ca Independent de dreapta. Nu este însă vorba de un caz izolat. Incet încet s'a putut constata că majoritatea „diverșilor" aparțin grupărilor de dreapta, sau chiar de extrema dreaptă. Aceste escamotări de mandate, operate toate în dauna partidelor anticomuniste, nu trebue totuși să ne facă să uităm că principalii beneficiari ai „desistărilor" au fost comuniști care și-au dublat mandatele și că **în anumite regiuni ale țării s'au constituit adevărate fronturi populare.** Fenomenul este cât se poate de îngrijorător și el se datorește — după cum spune d. Edmond **Barachin** — politicii internaționale a guvernului. Prietenul nostru și prietenul tuturor popoarelor europene subjugate de comunism, d. Jean-Paul **David** precizează: „U. N. R.-ul pregătește terenul și face jocul comuniștilor." Să mai amintim de grevele în serie, de nemulțumirea agricultorilor, de mizeria în care trăesc refugiații din Algeria, de scumpete, de manifestațiile studențești?...

Aceste sumbre perspective sunt totuși estompate de anumite luări de poziții, de atitudinea tineretului față de comunism și față de partizanii „destinderii", precum și de o serie de manifestații reconfortante. Deocamdată ne limităm în a menționa hotărârea unanimă a cardinalilor și episcopilor francezi de a interveni în favoarea unei totale amnistii de care să beneficieze toți acei care au fost condamnați pentru că s'au opus ca Algeria să fie abandonată.

Despre alte manifestații și cu deosebire despre o nouă orientare a studențimei franceze, vom vorbi data viitoare.

O. S. — Toulouse

Die Standarte

DIE KGL. RUMÄNISCHE KRIEGSMARINE (II)

C. Tätigkeit der rumänischen Seestreitkräfte 1942—1944

In diese Zeitperiode fallen nachfolgende erwähnenswerte Einsätze:

Die Aktion Anfang April 1942.

4 deutsche Minenfährprähme sollten unter dem Schutz des rumänischen Zerstörers Marasesti gegen Dscharylgatsch vorstoßen. Zur Verschleierung der wirklichen Absichten wurde anfänglich Kurs auf Odessa genommen. Bei Sulina sollte noch ein rumänisches Torpedoboot dazustoßen, daß aber wegen Maschinenschaden nicht erschien. Beim weiteren Anmarsch griff ein sowjetisches Flugboot den Zerstörer mehrmals an, wurde aber abgewiesen und seine Bombenabwürfe ausmanövriert. Nach dem Eintreffen bei der Westspitze von Dscharylgatsch wurde der Zerstörer zurückgesendet und die beiden Prähme setzten den Marsch nach Schadowsk unbehindert fort. Der Anmarsch hatte 36 Stunden gedauert und war erfolgreich beendet worden.

Im übrigen versahen die rumänischen Seestreitkräfte weiterhin den Geleitdienst nach den türkischen Meerengen und auch bis Sebastopol. Von den hiefür zur Verfügung stehenden Einheiten: 4 Zerstörer, 3 Torpedo- und 3 Kanonenboote, wurden die Zerstörer für den Geleitschutz nach den Meerengen und die Torpedo- und Kanonenboote für den Schutz von Transporten nach den westukrainischen Häfen und der Krim verwendet.

Wie schon erwähnt, gelang es der sowjetischen Kriegsmarine während des ganzen Krieges **nicht,** die ihr eigentlich auf Grund ihrer Stärke leicht zu erreichende Seeherrschaft auszuüben. Praktisch versuchten sie es auch mit einer einzigen Ausnahme niemals. Dies war am 14. 12. 1942. Ein Geleit bestehend aus 3 Frachtdampfern, 1 rumänischen Torpedoboot und 4 deutschen Räumbooten wurde von russischen Überwasserstreitkräften illerdings völig erfolglos angegriffen. Dazu muß noch gesagt werden, daß alle übrigen Angriffe auf Geleitzüge **nur** durch die sowjetische Luftwaffe erfolgten.

Von den „Geleitzügen" sei u. a. jener erwähnt, wo am 20. 4. 1943 das größte rumänische Handelsschiff „Suceava" (6780 t) im Geleitschutz von 2 rumänischen Zerstörern und 2 deutschen Räumbooten durch ein sowjetisches U-Boot torpediert wurde.

Zu der von den Russen propagandistisch sehr ausgewerteten sogenannten „Luft- und Seeschlacht von Eupatoria" am 27. 3. 1943 sei festgestellt: Sowjetische Torpedoflugzeuge griffen einen Geleitzug von 3 Dampfern mit 2 rumänischen Zerstörern und 6 deutschen Räumbooten **pausenlos** an. Obwohl die Russen behaupteten, daß durch ein sowjetisches U-Boot Torpedos abgefeuert wurden, erzielten die Russen weder über, noch unter Wasser Treffer.

Im Zusammenhang mit sowjetischen U-Boot-Angriffen sei noch erwähnt, daß nach rumänischen Meldungen die rumänischen Zerstörer bis Ende 1941 — 2 sowjetische U-Boote, bis zum 1. 8. 1943 noch weitere 3 Boote vernichteten.

Aber auch bei den Räumungsoperationen der Krim 1944 war die rumänische Kriegsflotte eingesetzt. Dies umsomehr, als ja im November 1943 auf der Krim außer 5 deutschen **Inf.-Div.** und **2 Sturmgeschützbrigaden** auch **3 rumänische Gebirgs-Div., 2 rumänische Inf.-Div. und 2 rumänische Kav.-Div. eingesetzt waren.**

Das Gesamtergebnis der Krimevakuierung von 8. 4 bis 12. 5. 1944 war:

137.000 Mann, davon 96.800 Deutsche und 40.200 Rumänen.

Davon waren verwundet: 33.400 Deutsche und 5.800 Rumänen.

Es konnten etwa zwei Drittel der gesamten Krim-Besatzung gerettet werden. Der Schiffseinsatz in diesem Zeitraum betrug 190 Kriegs- und Handelsschiffe.

An Verlusten erlitt: die rumänische Kriegsmarine 1 Torpedoboot, die deutsche Kriegsmarine 12 Kriegs- und Hilfskriegsschiffe, 7 Dampfer, 7 Schlepper, 11 See- und 10 Flußleichter. Die deutsche Kriegsmarine verlor 6.080 Mann als vermißt und 125 Mann an Verwundeten, d. i. 54% ihres Standes.

Bei der Krimräumung gingen auch rumänische Handelsschiffe verloren. So die beiden Motorschiffe „Totila" und „Teja". Die beiden Schiffe liefen am 8. 4. 1944 aus Konstanza im Geleit der beiden Zerstörer „Regele Ferdinand" und „Marasesti" aus. Ihr Ziel war Sebastopol. Bei der Rückfahrt wurden sie am 10. 5. 1944 von der sowjetischen Küstenartillerie beschossen und von sowjetischen Flugzeugen mit Bomben belegt und versenkt.

Der letzte große Geleitzug zur Rettung von eventuell noch bei Chersonnes befindlichen deutschen Soldaten ging am 10. 5. 1944 von Konstanza ab. Der Geleitzug bestand aus 3 rumänischen Zerstörern und Torpedobooten, 3 deutschen U-Jägern sowie verschiedenen rumänischen und Schnellbooten mit 8 Dampfern. Am 11. 5. 1944 griff ein sowjetisches U-Boot an und beschädigte den mitfahrenden Tanker „Firuz" im Maschinenraum. Er wurde unter Geeitschutz nach Konstanza zurückgesendet. Das Geleit setzte die Fahrt fort, kreuzte ein zurückfahrendes deutsches Geleit und erreichte die Küste. Es konnte noch eine Anzahl von Soldaten auf kleinen Behelfsflößen retten. Beim Rückmarsch stand der Geleitzug unter fortwährenden Angriffen der sowjetischen Luftwaffe, die aber sämtliche **abgewiesen** wurden.

D. Der Einsatz der rumänischen Kriegsmarine im Minendienst 1941—1944

Die rumänische Kriegsmarine verfügte bei Kriegsbeginn über den Minenleger „Admiral Murgescu" und die hierzu adaptierten Passagierdampfer „Dacia" und „Romania" sowie „Carol I." Als erste Aktion legte „Amiral Murgescu" mit „Carol I." am 19. und 20. 6. 1941 unter dem Schutz von 2 Zerstörern eine Minensperre vor Konstanza und der Donaumündung. Weitere Minenabwürfe erfolgten in den folgenden Monaten entlang der rumänischen und bulgarischen Küste.

Die deutsche Seekriegsleitung im Schwarzen Meer beabsichtigte eine große Minensperre, den sogenannten Westwall aufzubauen. Er sollte vom Kap Chersonnes bis zum Kap St. George reichen.

1943 legten „Amiral Murgescu" mit dem Hilfsminendampfer „Romania", gesichert durch deutsche Räumboote ein Teilstück dieses Westwalles mit 726 AT Minen. In weiterer Folge wurden 4.776 Minen und 1.119 Sprengkörper gelegt.

Insgesamt sind von 1941 bis 1944 20.000 Minen und Sprengkörper ausgeworfen worden.

*

Mit dem August-Umsturz 1944 endet die Geschichte der „kgl. rumänischen Kriegsmarine". Damals wurde auch bedauerlicherweise wertvolles Aktenmaterial vernichtet. Dadurch ist es heute schwer möglich, authentische Detailunterlagen über die Einsätze der einzelnen Einheiten der Marine zu erlangen. Ebenso wie Unterlagen über die Taten und Leistungen der Angehörigen der Marine fehlen.

Doch kann mit vollem Recht behauptet werden, daß sich die Rumänen in diesem Krieg **auch** als „seefahrende Nation" voll bewährt haben. Durch ihre maritimen Leistungen in einer echten Traditionsbildung begriffen, mußte für die rumänische Kriegsmarine die Tragödie vom August 1944 eine schmerzliche Cäsur bedeuten!

Doch können die noch lebenden Angehörigen der „kgl. rumänischen Kriegsmarine" trotzdem mit berechtigten Stolz behaupten, daß ihre Flotte unbesiegt untergegangen ist!

Mast.

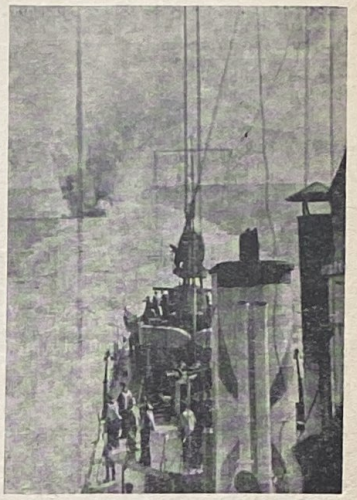

Rumänischer Minensucher im Einsatz im Schwarzen Meer (Sommer 1943). Charakteristik der Schiffe dieser Klasse: 540 ts, 17 Kn, 6 Flakgeschütze 3,7 cm, 2 Wabowerfer

Über den sogenannten Kurswechsel in Rumänien und über angebliche „rumänische" Initiativen

Monatelang haben sich zahlreiche westliche Zeitungen, auch solche, die als seriös und gut informiert gelten, die größte Mühe gegeben, uns davon zu überzeugen, daß in Rumänien ein neuer Kurs eingeschlagen wurde und daß „die Rumänen eigene Wege gehen wollen". Man sagte **Rumänen,** aber man meinte die kommunistische Regierung in Bukarest, als ob diese Regierung mit dem rumänischen Volk identisch wäre. Es wurde viel von China gesprochen, von Entrussifizierung im Lande und sogar von einem „Losreißen" von der sowjetischen Kontrolle.

Selbstverständlich will sich das rumänische Volk von den Russen, die im Lande immer verhaßt waren, befreien. Aber auch von den jetzigen Machthabern, die unter russischem Druck in den Sattel gehoben wurden und nichts anderes sind, als Verwaltungsbeamte des russischen Kolonialreiches in Europa.

Es stimmt, daß einige Maßnahmen getroffen wurden, die als eine Art „Los von Moskau"-Bewegung interpretiert werden können. In einer Anzahl von Schulen — aber bei weitem nicht in allen — wurde die russische Sprache nicht mehr Pflicht- sondern Wahlfach und Lichtspieltheater in Bukarest wurden umbenannt. Namen wie „Maxim Gorki", „1. Mai" und „Roter Oktober" sind verschwunden und es gibt wieder ein „Excelsior", „Capitol", „Aurora" usw. Änderungen in der Orthographie waren ebenfalls vorgesehen, sind aber über die Projektierung nicht hinausgekommen.

Solche Maßnahmen fanden in der Bevölkerung Zustimmung und wurden auch entsprechend begrüßt. Und das war auch der Zweck. Man sollte weniger von der Misere sprechen, die überall herrscht, von der katastrophalen Lage der kollektivierten Bauern z. B. und mehr von dem Verschwinden verhaßter Inschriften, das vielleicht auf bessere Zeit schließen ließ...

Gleichzeitig schrieben eine Anzahl von Zeitungen in Westeuropa über den ungeheuren Aufschwung der rumänischen Industrie und über den „realistischen und vernünftigen Charakter der rumänischen Planifizierung". Das selbstverständlich, ohne daß die Verfasser solcher Artikel jemals ein rumänisches Dorf gesehen oder von den Zuständen im Donaudelta, wo Zwangsarbeiter das Schilf für „großartige Zellulosekombinate" ausbeuten, gehört haben. Es würde zu weit führen, alle diese Ungereimtheiten hier widerzugeben.

Das neueste war die angebliche rumänische Initiative, „über den Kopf der Russen hinweg", eine Parteidelegation nach Peking zu schicken, um sehr wichtige Verhandlungen mit den Chinesen zu führen.

Diese Delegation, bestehend aus Ion Gheorghe Maurer, Emil Bodnaras, Nicolae Ceausescu und Chivu Stoica, alle vier Mitglieder des Politbüros des ZK. der RAP. (Name der rumänischen K. P.; d. Red.), ist auch tatsächlich nach Peking geflogen. Die Sensation blieb jedoch aus. Die vier Kumpane wurden in Peking sehr kühl empfangen und die Verhandlungen, die „für die Einheit des sozialistischen Lagers" geführt wurden, brachten kein konkretes Resultat.

Wie weit dieses Unternehmen eine **rumänische Initiative** war, geht aus der Tatsache hervor, daß die Delegation von Peking direkt nach **Gagra** am Schwarzen Meer flog, wo sich Chruschtschow befand, **um dort Rapport zu erstatten.** Drei Tage lang blieben die vier rumänischen Kommunisten in Gagra und konferierten außer mit Chruschtschow noch mit Mikojan, Mshawadse, stellvertretendes Mitglied des Präsidiums des ZK. der KPdSU. und mit Andropow, Sekretär des ZK. der KPdSU. Mit neuen Befehlen und Anweisungen ausgerüstet, kehrte die „rumänische" Delegation nach Bukarest zurück. Beim Verlassen des Luftraumes der Sowjetunion sandte Ion Gheorghe Maurer, der für die Öffentlichkeit als Chef der Delegation fungierte, an Chruschtschow folgendes Telegramm:

»Beim Verlassen des Luftraums der Sowjetunion übermittelt die Delegation des Zentralkomitees der Rumänischen Arbeiterpartei von Bord des Flugzeugs Ihnen persönlich und der Kommunistischen Partei der Sowjetunion einen herzlichen Freundesgruß und sendet zugleich dem Sowjetvolk die besten Wünsche für Erfolg im Schaffen und im Kampf für den Aufbau des Kommunismus und die Verteidigung des Friedens.«

Aus dieser ganzen Geschichte geht klipp und klar hervor, daß die Reise nach Peking **eine sowjetische Initiative war.** Genau wie der „Kurswechsel" in Rumänien, genau wie die plötzlich wieder erwachte Liebe zu Frankreich und andere Manöver, die einzig und allein dem Kreml dienen sollen.

Traian ROVINARU

Konteradmiral a. D. Robert A. Theobald,

U. S. N.
DAS LETZTE GEHEIMNIS VON PEARL HARBOR

Roosevelts Verbrechen an der amerikanischen Flotte und am Weltfrieden!

4575 amerikanische Offiziere und Matrosen fielen durch heimtückischen Verrat — Millionen unschuldiger Menschen mußten ihnen folgen.

"Schnitter-Publishing-House", New York. — Vertrieb: **Schnitter - Verlag G. m. b. H., Berlin.** Gesamtherstellung: E. Goltze KG. Göttingen.

Dr. Walter Brand

Bewältigung der Vergangenheit
Bewältigung der Zukunft

Im Eigenverlag des Witikobundes e. V.
Vertrieb: Witikobund e. V.,
8 München 2, Tal 18

Ein französischer Sozialist über die Aufteilung der Welt, über Roosevelt und seine Berater:
Arthur Conte

YALTA
ou le partage du Monde

Robert Lafont
6, place Saint-Sulpice, 6
PARIS 6-e

Ein Buch, über das wir noch sprechen werden.

„Europa endet nicht an der Elbe, der Werra und dem Bayerischen Wald."
Dr. Walter Brand
(am 13. Oktober 1963 anläßlich der Jahrestagung des Witikobundes in Dinkelsbühl)

Missionare und verfolgte Christen aus dem „befreiten" Kongo flüchten nach Angola

Die „fortschrittlichen" Intellektuellen und andere Kasperl, die von den Kommunisten als Paradepferde für Ostermärsche benützt werden, die ferngesteuerte Tagespresse in der Bundesrepublik, die sog. Linkskatholiken und alle die internationalen Organisationen, die sich berufen fühlen, im Namen des „Weltgewissens" zu sprechen, vergessen selbstverständlich, auch nur ein einziges Wort des Protestes gegen die Christenverfolgungen zu verlieren, gegen das grausame Gemetzel und die totale Ausrottung der Kirche in den „unabhängig" gewordenen afrikanischen Ländern, in welchen eine Meuterei die andere ablöst und Mord, Plünderung und Willkür das tägliche Leben beherrschen.

Dagegen registrieren wir täglich Protestaktionen gegen die Republik Südafrika, Sympathiekundgebungen für alle Räubergestalten, die sich die Ausrottung der Weißen zum Ziele gesetzt haben, verleumderische Angriffe gegen Salazar und Franco, Solidaritätssammlungen zu Gunsten der spanischen Kommunisten und die Aufstellung von verschiedenen Ausschüssen, mit deren Hilfe der Riesenbetrug, der sich „Organisation der Vereinten Nationen" nennt, die antikommunistischen Regierungen unter Druck zu setzen versucht.

Im Sudan befinden sich praktisch keine christlichen Missionare mehr und in allen zentralafrikanischen Ländern wird eine Missionsstation nach der anderen geplündert und in Brand gesteckt.

Und wie ist die Lage im befreiten Kongo? Darüber berichtet der Informationsdienst "News Exchange" (Brüssel, Nr. 48/1964):

»Drei Missionare, zwei Belgier und ein Franzose, die der Mission Cabemba angehörten, ein kanadischer Missionar und 14 afrikanische Helfer aus der Mission von Kamaiale, die beide in der grenznahen Kongoprovinz Kmilu liegen, sind bei den portugiesischen Behörden von Camaxilo, an der Nordostgrenze von Angola vorstellig geworden und baten um die Gewährung des Asylrechts, das ihnen auch sofort gewährt wurde auf Grund der Gefahr, in die sie das Vordringen der Mulele-Terroristen brachte.

Mehrere protestantische Missionare der Regionen Kwando und Kasongo haben ebenfalls die portugiesischen Behörden von Quimbele um Asyl gebeten.

Andererseits haben mehrere kongolesische Funktionäre, die sich auf isolierten Posten in der Nähe der angolesischen Grenze befinden, die portugiesischen Behörden sondiert, um zu erfahren, ob sie portugiesisches Territorium betreten dürfen, um vor den Terroristenbanden des Kommunisten Mulele zu fliehen, für den Fall, daß sich die Lage verschlimmern sollte.«

III. ZUR FRAGE DES ASYLRECHTS

Von Dr. G. TASE

Ein Wind der unbedingten Koexistenz der Demokratien mit dem Kommunismus — Koexistenz ohne Gegenleistungen — weht über die westlichen Hauptstädte und beeinflußt ungemein die mit der Verantwortung betrauten Regierungen. Der wenig sportliche Wettlauf um die Gunst des Ostens hat schon tragikomische Formen angenommen. Die maßgebenden Regierungen des Westens bemühen sich — überbieten sich —, unter größten Anstrengungen den Ostgewaltigen zu beweisen, daß sie tatsächlich die ehrliche Mitarbeit wünschen, den Status quo respektieren, und bereit sind uneigennützig zu helfen, wo die Folgen der kommunistischen Lehre das ganze System ins Wanken gebracht haben. Der Westen zeigt sich wieder einmal ritterlich und will unbedingt dem Henker dabei helfen, das Beil zu schärfen. Die Entwicklung hat schon apolitische Formen angenommen, denn wir wollen nicht glauben, daß hinter diesen Bemühungen auch eine Absicht steht. Um diese Entspannung, „die weiche Welle", glaubhafter zu gestalten und damit schneller ans Ziel zu kommen, zeigen sich die westlichen Regierungen bereit, jeglichen Ballast über Bord zu werfen. Sie zeigen sich bereit, diese Entspannung zu vollziehen, sich dieses Ballastes zu entledigen, auch dann, wenn durch diesen Verzicht — in unserem Falle die Einschränkung freier Meinungsäußerung der politisch denkenden nichtdeutschen Ostflüchtlinge — die durch die demokratischen Verfassungen garantierten Grundrechte verletzt werden. Die Erklärung für die im letzten Jahr in der Bundesrepublik mit allen propagandistischen Mitteln geführte Kampagne gegen die politisch denkenden nichtdeutschen Ost- und Südosteuropaflüchtlinge ist nur in dieser Entwicklung zu suchen. **Wir, nur wir, stehen jetzt einer friedlichen und florierenden Koexistenz im Wege. Wir müssen also zum Schweigen gezwungen werden. Der Störer muß weg, der Mahner ist nicht mehr gefragt!** Die kommunistische Gefahr, meint die ratgebende Harward-Gruppe im Weißen Haus, ist nicht mehr aktuell; denn laut Professor Rostow und Co. sind durch die mächtige wirtschaftliche Hilfe und die Belebungsbemühungen des Westens dem Kommunismus gegenüber die kommunistischen Welteroberungspläne und Ideologien so geschwächt, daß die westlichen Mächte den Kommunismus ohne nennenswerte Magenbeschwerden glauben verdauen zu können. Sind solche Intelektuelle tatsächlich nur Phantasten? Wenn sie Phantasten sind, was suchen sie dann in der Politik, wo durch solche Irrungen Millionen von unschuldigen Menschen in Mitleidenschaft gezogen werden können?

Jeder politisch denkende Deutsche weiß, daß bis 1945 die deutsche Minderheit in Rumänien die Gleichberechtigung genoß, ein eigenes nationales und kulturelles Leben entwickeln durfte und in voller Eintracht mit den Rumänen lebte. Auch hier in der Bundesrepublik ist die Zusammenarbeit zwischen uns und den Bukowina-Deutschen, Siebenbürger Sachsen und Banater Schwaben sehr gut. **Eine Tatsache, die später in einem freien Rumänien von entscheidender Bedeutung sein wird.** Denn wir alle haben dasselbe Ziel: Die Freiheit unserer Heimat. **Die Beschränkung der Meinungsäußerung für uns Rumänen sollte von den Volksdeutschen aus Rumänien nicht einfach hingenommen werden, denn wir sind alle Landsleute! Wir fühlen uns eng verbunden nicht nur mit den Volksdeutschen aus Rumänien, sondern auch mit den Millionen Deutschen aus dem Osten, die genau wie wir die Heimat verloren haben.** Von allen diesen Leidensgefährten — die heute jedoch die deutsche Staatsbürgerschaft haben — erhoffen wir Beistand und Schutz.

Bei den Verhandlungen, die der Altbundeskanzler Dr. Adenauer im Jahre 1955 in Moskau geführt hat, wurde auch die Angelegenheit der politischen nichtdeutschen Flüchtlinge, die in der Bundesrepublik Asyl bekommen haben, zur Sprache gebracht. Es ist bekannt, daß der Kreml nicht nur die völlige Entziehung der politischen Meinungsäußerung für diese Flüchtlinge verlangt hat, sondern auch deren mögliche Auslieferung. Diese Einzelheiten sind mir aus einer Unterhaltung bekannt, die ich mit Prof. Dr. Koch, dem verstorbenen Leiter des Osteuropa-Institutes in München geführt habe. Prof. Koch war damals als Ostfachmann der Begleiter Dr. Adenauers in Moskau. Nach der Rückkehr Dr. Adenauers aus Moskau wurde von dem damaligen Bundesminister für Flüchtlinge, Herrn Prof. Dr. Oberländer, im Namen der Bundesregierung öffentlich erklärt, daß die Bundesrepublik nicht beabsichtige, die übernommenen internationalen Verpflichtungen in Fragen des Asylrechts außer Acht zu lassen, und daß die nichtdeutschen asylberechtigten Flüchtlinge nicht zu befürchten brauchen, daß die ihnen durch das Grundgesetz und die durch das internationale Abkommen garantierte Freiheit eingeschränkt wird. Es war nicht nur eine beruhigende, sondern auch dringend notwendige offizielle Erklärung.

Was hat sich inzwischen ereignet? Was für eine entscheidende Änderung ist eingetreten, die geeignet wäre eine Verschärfung des Ausländergesetzes, eine Entziehung der Asylfreiheiten durch Gesetz für die ost- und südosteuropäischen Flüchtlinge zu begründen? Sind wir, die wir die Heimat nicht ohne westliche politische Irrtümer und Indifferenz verloren haben, jetzt eine Gefahr für den Weltfrieden geworden? Dem deutschen Bundestag liegt ein Gesetzentwurf für ein neues verschärftes Ausländergesetz vor. Ich möchte heute nicht diesen Gesetzentwurf analysieren, darüber werde ich in der nächsten Nummer schreiben. Ich möchte nur bemerken, daß durch diesen Gesetzentwurf die durch das Gesetz über die Rechtsstellung heimatloser Ausländer vom 25. 4. 1951, durch das Genfer Abkommen vom 28. 7. 1951 und sogar durch das Grundgesetz anerkannte Asylrechte bedenkenlos außer Kraft gesetzt werden. In dem besagten Gesetzentwurf steht sogar, daß ein heimatloser Ausländer oder ausländischer Flüchtling — Menschen also, die das Asylrecht in der Bundesrepublik genießen und Antikommunisten sind — auch in das Verfolgungsland ausgeliefert werden können. Diese Forderung war 1955 in Moskau von den Sowjets gestellt worden.

Aus Naivität, Unwissenheit oder mit Absicht macht sich seit über einem Jahr in der Bundesrepublik die Tendenz bemerkbar, alle Ausländer in einen Topf zu werfen, ganz gleich, ob es sich um eine Gruppe von Rauschgifthändlern, um Gastarbeiter, um internationale Taschendiebe oder Verbrecher, um sizilianische Messerstecher, um Studenten oder Lehrlinge aus Entwicklungsländern, die mit Stipendien und einem nationalen Paß leben, oder um heimatlose Ausländer oder ausländische Flüchtlinge handelt, die allein das Asylrecht in der Bundesrepublik haben, was großzügig übersehen wird. Sogar der bayerische Innenminister, Herr Dipl.-Ing. Heinrich Junker, ist diesem Irrtum laut Südd. Zeitung vom 10. 3. 1964 verfallen. In einem Interview mit dem Deutschlandfunk kritisierte Junker, „daß die sogenannten heimatlosen Ausländer den Bundesbürgern sogar privilegiert seien, weil ihnen zwar vielfach die gleichen Rechte der deutschen Staatsangehörigen zugebilligt würden, sie aber von den entsprechenden Pflichten ausgenommen bleiben". Daß diese Behauptung nicht zutrifft, wurde in den vorhergehenden Nummern dieser Zeitung in Bezug auf das Gesetz über heimatlose Ausländer untersucht. Herr Staatsminister räumt zwar ein, „daß die meisten Ausländer arbeitsame und rechtliche Leute sind", spricht aber laut Zeitungsbericht nicht mehr von „heimatlosen Ausländern", sondern nur von Ausländern. „Jeder achte Münchner sei ein Ausländer", sagte der bayerische Innenminister. Das kann stimmen. Aber nicht jeder achte Münchner ist ein „heimatloser Ausländer"! Übrigens gibt es in München auch ausländische Flüchtlinge, die das Asylrecht in der Bundesrepublik auf Grund des Genfer Abkommens erhalten haben.

Von entscheidender grundsätzlicher Bedeutung ist aber die Erklärung des bayerischen Staatsministers des Innern: **„Bei der politischen Kontrolle müsse immerhin in Betracht gezogen werden, daß viele Ausländergruppen sich in begrüßenswertem Sinne antikommunistisch betätigen. Ein Fremdenrecht, das jede politische Tätigkeit von Ausländern untersage, sei mit den freiheitlichen Zuständen in der Bundesrepublik unvereinbar!"**

Herr Prof. Dr. F. Berber, Ordinarius für Völkerrecht an der Münchener Universität schrieb in einem Aufsatz über das Asylrecht (Münchner Merkur vom 14. 3. 1963) folgendes: „Das Asylrecht ist eine der ältesten humanitären Institutionen der Menschheit. Schon primitiven Völkern war es als »Gastrecht« bekannt . . ."

„Es gibt nicht viele Verfassungen auf der Erde, die das Asylrecht in solch großzügiger und rechtsstaatlich gesicherter Weise wie das Grundgesetz der Bundesrepublik gewähren. Es entspricht dies der allgemeinen Tendenz des Grundgesetzes, dem gerade in Deutschland solange verachteten und vernachlässigten Völkerrecht die ihm gebührende Anerkennung auch mit innerstaatlicher Wirkung zu verschaffen und die neuesten humanitären Tendenzen des Völkerrechtes in weltoffener Weise zu verwirklichen."

Mit diesen Gedanken von Herrn Professor Dr. Berber möchte ich die heutigen Betrachtungen über die Frage des Asylrechts beschließen. In der nächsten Nummer unserer Zeitschrift werde ich den Versuch machen, den neuen Gesetzentwurf für ein neues Ausländergesetz zu erläutern sowie die Konsequenzen dieses Entwurfs in Bezug auf die Genfer Konvention vom 28. 7. 1951 auf das Gesetz über die Rechtsstellung heimatloser Ausländer vom 25. 4. 1951 und auf das Grundgesetz aufzuzeigen.

Dieses europäische Bewußtsein, nicht in der resignierten Verteidigung bis zur zukünftigen Niederlage, nicht in dem Bedauern über die Vergangenheit, sondern im Vertrauen in die Zukunft und in den Willen diese Zukunft auch zu schaffen, dieses Bewußtsein haben die Völker hinter dem Eisernen Vorhang. Aber was machen die Völker diesseits des Eisernen Vorhanges?

Thierry MAULNIER
Mitglied der Académie Française

Empfang der Europa-Union für die Vertreter der ost- und südosteuropäischen Völker

Eine Initiative des Bezirksverbandes München der Europa-Union wurde von allen nationalen Gruppen der Flüchtlinge aus Ost- und Südosteuropa mit Begeisterung begrüßt, um so mehr, als die Flüchtlinge sich heute im Schußfeld einer Hetzkampagne befinden und manche von ihnen mundtot gemacht werden sollen.

Der Bezirksverband München der Europa-Union lud zahlreiche Vertreter der unterjochten ost- und südosteuropäischen Völker zu einem Empfang, der am 8. März 1964 im Sitzungssaal der Bayernversicherung am Karolinenplatz stattfand.

Außer den Vertretern des oben erwähnten Personenkreises waren auch Persönlichkeiten des politischen Lebens in Bayern anwesend, u. a. Staatssekretär Hans Schütz und Landtagsabgeordneter Hans Demeter, der gleichzeitig stellvertr. Bezirksvorsitzender der Europa-Union ist. Die rumänische Nationalgruppe war durch Dr. Ion V. Emilian, den Herausgeber von „Stindardul", vertreten.

Der 1. Vorsitzende des Bezirksverbandes, Direktor Dr. Christian Lohr, begrüßte die Gäste und wies darauf hin, **daß ein geeintes Europa nicht ohne die Mitwirkung der Völker jenseits des Eisernen Vorhanges verwirklicht werden kann.** Schatzmeister Dr. Friedrich Priller erklärte, auch die Deutschen könnten sich von einer Einigung Europas die Verwirklichung ihres Selbstbestimmungsrechtes erhoffen. An die bereits bestehenden europäischen Institutionen appellierte Dr. Priller, **sich mehr für die Anliegen der unterdrückten Völker einzusetzen, da ohne diese Völker die Einheit Europas nicht vorstellbar sei.**

Im Namen aller in Bayern befindlichen Exilgruppen, sprach General a. D. Andreas Zákó (Ungarn) folgende Worte:

»Daß Sie uns die Möglichkeit gegeben haben, hier zu erscheinen, ist der Ausdruck des gerechten und vernünftigen Prinzips, daß der freie Teil Europas, ohne die abgetrennten Länder, nur ein verstümmelter Rest ist, und daß die Europa-Union mit Verständnis und Mitgefühl auf alle Nationen Europas — diesseits und jenseits des Eisernen Vorhanges — wartet.

Erlauben Sie mir, meine Herren, die Richtigkeit dieses Prinzips mit einigen Zahlenangaben zu demonstrieren:

Von den Staaten Europas (ausgenommen die Sowjetunion und die Türkei) können **18,** mit **310** Millionen Einwohnern, auf **3½** Millionen km², frei über ihr Schicksal entscheiden. Ihres freien Selbstbestimmungsrechtes beraubt, getrennt von den andern, in Unterdrückung leben **12** Staaten mit **130** Millionen Einwohnern, auf **1½ Millionen km².** Also **fast die Hälfte** der europäischen Staaten, und **fast die Hälfte** der Einwohner, und **mehr als ein Drittel** der Fläche, ist durch Minenfelder vom Leibe Europas abgeschnitten. Man muß sich einfach fragen, mit welchem Recht sind diese Staaten und Völker von ihren europäischen Brüdern getrennt, ferngehalten von ihrem Vaterland Europa, **und kann man diesen verstümmelten Rest auf lange Sicht überhaupt Europa nennen?**

Herr Vorsitzender, meine Herren! Wir, die Söhne dieser unterdrückten und losgerissenen Völker, wissen ganz klar um die ungeheueren Schwierigkeiten bei der Verwirklichung des vereinten Europa. Wir wissen, daß der Weg voll von Hindernissen ist, zu deren Überwindung Geduld, Zähigkeit und leidenschaftslose Selbstbeherrschung notwendig sind. Aber wir wissen eben so klar — ja, es ist unsere feste Überzeugung —, daß diese Bestrebungen schließlich doch von Erfolg gekrönt sein werden. Wir sind jetzt schon täglich Augenzeugen von Geschehnissen, die zeigen, daß überholte Ideologien, menschliche Kurzsichtigkeit und Bosheit wohl Mauern, eiserne und Bambus-Vorhänge bis in die Wolken bauen können, die Realitäten des Lebens, das wirtschaftliche und geistige Aufeinanderangewiesensein der Menschen, durchbricht diese erbärmlichen Schranken. Das europäische Zusammengehörigkeitsgefühl lebt in immer höherem Maße in der Seele der abgetrennten Völker. Davon sind wir überzeugt, denn wir sind in Kontakt mit unseren Brüdern und wir kennen ihre Gefühls- und Gedankenwelt. Wir sind keinen Augenblick im Zweifel — weder wir in der freien Welt, noch unsere Brüder zuhause —, daß der einzige Weg und die einzige Möglichkeit zur Wiedergewinnung der Freiheit für alle, **daß vereinte Europa ist!** Wenn es in der freien Welt einmal Wirklichkeit geworden sein wird, wird es mit seiner wirtschaftlichen und geistigen Macht, eine so starke Kraft auf die abgetrennten Teile ausstrahlen, daß kein Unterdrücker es mehr wagen kann, die Vereinigung aller zu verhindern! Nach dieser Vereinigung sehnen wir uns, dafür arbeiten wir, mit allen unseren Kräften. Wir, von den Randgebieten und Vorposten Europas, haben besonders viel gelitten und geblutet, weil eine unselige geschichtliche Entwicklung so lange verhindert hat, daß die doch aufeinander angewiesenen europäischen Länder ein gemeinsames Vaterland für alle schaffen. Das tief in unserer Seele eingegrabene Wissen, daß wir aufeinander angewiesen sind, hat uns, die Söhne der unterjochten Völker im Bund der Freiheit — unter dem Vorsitz von Herrn Dr. Röder — zusammengeführt. Wir haben uns als Vertreter von 20 Nationen, Europäer und Unterdrückte aus dem sowjetischen Kolonialreich, in diesem Bund vereinigt. Der Zweck unserer regelmäßigen Zusammenkünfte ist, uns gegenseitig kennen und verstehen zu lernen, die jahrhundertelangen — oft künstlich geschürten Gegensätze — und durch falsche Unterrichtung entstandenen Vorurteile auszuräumen, und dadurch die Fundamente zu legen für einen brüderlichen Zusammenhalt der Nationen, und immer für das freie Selbstbestimmungsrecht der Völker zu sprechen!

Dazu kann ich mit großer Freude berichten, daß sich die Soldaten aus den zwei letzten vernichtenden und unsinnigen europäischen Bruderkriegen in den Reihen der „Europäischen Konföderation der ehemaligen Frontkämpfer" zusammengefunden haben! Sinn und Zweck dieser Konföderation ist, die verfluchte Vergangenheit zu überwinden, und die seelischen Grundlagen zu schaffen für ein vereintes Europa, und in erster Linie zu erreichen, **daß nie mehr ein Europäer gegen seinen europäischen Bruder die Waffe erheben wird!**

Die Herren konnten Zeugen sein von ergreifenden und bewegenden Kundgebungen der Konföderation — vor zwei Jahren hier in München, im vergangenen Jahr in Madrid und im kommenden Herbst — wenn alles wie vorgesehen verläuft — in Straßburg.

Herr Vorsitzender, ich möchte Ihnen nochmals danken, daß Sie uns hierher eingeladen haben, wo wir in der Atmosphäre der Europa-Union schon die Ausstrahlung eines gemeinsamen Vaterlandes spüren und das immer drückende Gefühl der Heimatlosigkeit vergessen! Wir bitten Sie, daß sie ihre Arbeit unter Heranziehung aller Gutgesinnten, zäh und unbeirrt weiterführen. Das Ziel ist aller Mühen und Opfer wert! Die Verwirklichung wird nicht nur Europa, sondern die ganze Welt in eine neue gesegnete Epoche der Geschichte führen. Wir, die Vertreter der versklavten Völker in der freien Welt, wollen ihre Arbeit mit all unserer Kraft und der größten Loyalität unterstützen. Jetzt muß der psychologische Moment genützt werden, wo die Völker Europas angewidert sind von den Leiden und schrecklichen Verwüstungen zweier mörderischer Kriege!

Wir hoffen fest, daß — vielleicht in gar nicht allzu langer Zeit — das einheitliche, freie „Vaterland Europa" Wirklichkeit wird, in dem alle dazu gehörenden Völker sich friedlich und glücklich entwickeln und entfalten können.«

Das neue Komitee des Verbandes der Rumänen in Bayern und Süddeutschland

Sonntag, den 22. März 1964, fand im Münchner Hofbräuhaus die außerordentliche Generalversammlung des Verbandes der Rumänen in Bayern und Süddeutschland statt. Die Tagesordnung enthielt die Designierung des neuen Komitees. Nach der Abstimmung setzt sich das neue Komitee wie folgt zusammen:

Präsident: Dr. jur. Gheorghe **Tase;** Vizepräsident: Prof. G. V. **Carsteanu;** Generalsekretär: RA. Gh. **Gudi;** Kassier: Akad. Bildhauer Alex **Pana;** Vorstandsmitglieder: Prof. Dr. Ion G. **Dimitriu,** Victor **Corlatzan,** Gh. **Branea,** Vasile **Schwetz,** Frau Renate **Pana,** Ion **Stanescu** und Frau Agripina **Bauer.** Vorsitzender der Prüfungskommission: Scarlat **Prescornitzoiu.** Weitere Mitglieder der Prüfungskommission: St. **Ifrim,** Frau Luise **Hudece,** Adam **Bujin,** Ion **Saghin** und Frau Victoria **Seeharsch.**

Das Buch, das Sie lesen müssen:

Kurt Ziesel
DER DEUTSCHE SELBSTMORD
— Diktatur der Meinungsmacher —

Eine Analyse des Spiegel, Hintergründe der Spiegel-Affäre, die Fälle Schiedermair und Frauendorfer, das „braune Würzburg", der Skandal um Dönitz und um Panorama stehen im Mittelpunkt dieses aufsehenerregenden zeitkritischen Buches

400 Seiten, 16 Bildseiten mit zahlreichen Abbildungen, Leinen in Schutzumschlag **DM 24,80**

blick+bild Verlag für politische Bildung
S. Kappe KG
562 Velbert (Rheinl.), Friedrich-Ebert-Straße 171
Postfach 227

1.—3. Tausend innerhalb 8 Tagen durch Vorbestellungen vergriffen!

ACHTUNG!

Wir haben ein neues Bankkonto:
Bankgeschäft OTTO DIERKS & CO.
8 München 2
Konto-Nr. 59555 PSchA München
für „Stindardul", Konto-Nr. 2277

Herausgeber u. für den Inhalt verantwortlich:
Dr. I. V. Emilian, Eichenau/Obb.
Druck: Dr. P. Belej, München 13

Revidieren „Linkskatholiken" ihre Positionen?

Am 17. Januar 1964 veröffentlichte die Zeitschrift „KOMMUNIST", offizielles Organ der kommunistischen Parteileitung der UdSSR, ein Referat des ZK-Mitglieds Leonid Feodorowitsch Ilitschwew, das dieser Ende November 1963 anläßlich der Tagung des ZK vorgelegt hatte. Die französische „linkskatholische" Zeitschrift „Informations Catholiques Internationales", die von einem gewissen Georges Hourdin herausgegeben wird, brachte am 1. März 1964 dasselbe Referat.

Dieses Referat enthält Tatsachen, über die von antikommunistischer Seite schon längst berichtet wurde. Für die Verfechter der „friedlichen Koexistenz" und der „Entspannung" aber, war dieses Referat eine Sensation. Einleitend sagt Ilitschew in seinem Bericht: „Gott existiert nicht. Es gibt nichts jenseits des Grabes, nichts Übernatürliches. **Der marxistische Atheismus beschränkt sich nicht auf eine einfache Ablehnung der Religion und ihrer Lehre. Der marxistische Atheismus schafft die Religion ab."**

Deutlich genug! Als Mittel zur totalen Liquidierung der Kirchen zitiert Ilitschew an erster Stelle die **Unterdrückung** und bekräftigt seine Ausführungen durch folgende Tatsachen:

Seit 1959 (also nach den Koexistenzerklärungen und nach der Offensive des Lächelns und des „guten Willens") haben die sowjetischen Behörden 10.000 Kirchen, die während des Krieges (auf Stalins Befehl, d. Red.) wiedereröffnet wurden, **geschlossen.** Und geschlossen wurden auch 40 Klöster und 5 Seminare, so daß heute in der UdSSR nur noch 27 Klöster und 3 Seminare bestehen. Die Zahl der orthodoxen Geistlichen ist innerhalb von 3 Jahren von 30.000 auf 14.000 gesunken. Diese Zahl wird weiter reduziert werden.

Alle diese Tatsachen scheinen das Gewissen mancher „Linkskatholiken" erschüttert zu haben. Der ehemalige Mitarbeiter der „fortschrittlichen" Zeitschrift «L'Express», François **Mauriac,** dessen Name in allen „antifaschistischen" Unternehmungen zu finden ist, setzte sich an die Spitze eines „Komitees zur Verteidigung der Christen in der UdSSR". Führendes Mitglied dieses Komitees ist der Dominikanerpater **Liégé,** der bis jetzt mit den kommunistischen „Friedenspartisanen" mitmarschierte.

Auf Veranlassung dieses Komitees fand am 11. März 1964 in Paris eine Versammlung statt und obwohl die Erklärungen, die auf dieser Versammlung abgegeben wurden, sehr gedämpft waren und auch versichert wurde, „daß nichts unternommen werden wird, was die Sowjets beleidigen könnte", freuen wir uns doch, daß auch dieser Personenkreis sich endlich entschlossen hat, sich für die verfolgten Christen zu interessieren. **ive**

Achtung! Deutsche Studenten!

Für diejenigen, die der französischen Sprache kundig sind, empfehlen wir

«CAHIERS UNIVERSITAIRES»

die führende französische Studentenzeitschrift.

Verwaltung und Redaktion:
36, rue Notre Dame de Nazareth
PARIS (3-e)

Helmuth Günther Dahms
DER SPANISCHE BURGERKRIEG
1936—1939
356 Seiten mit 8 z. T. doppelseitigen Karten, 8 Kunstdrucktafeln
Ganzleinen **DM 18,50**
Tübingen
Rainer Wunderlich Verlag
Hermann Leins
Die erste deutschsprachige Gesamtdarstellung des Spanischen Bürgerkriegs

Golo Mann und die deutsche Wiedervereinigung

Am Freitag, dem 7. Februar 1964, 21.15 Uhr, wurde der Sohn Thomas Manns, Golo Mann, in den Räumen der Deutschen Bibliothek in Rom, mit großem Gepränge und in Anwesenheit der offiziellen Vertreter Deutschlands in Rom (Botschafter von Blankenhorn, Direktor der Deutschen Bibliothek Baron von Biberstein) empfangen. Was sich die Anwesenden, darunter der Ordinarius für Zeitgeschichte an der Universität Rom, Prof. Franco Valsecchi, die Spitzen des deutschen Geistes in Rom und viele römische Freunde, darunter zahlreiche Studierende, dann anhörten, **war eine grobe und zersetzende Kritik an Deutschland, an dem Deutschland von vorgestern, von gestern und von heute.**

Es fing mit der Aera Bismarck an, dessen erfolgreiche Politik die Deutschen überheblich werden ließ, weshalb sie die Niederlage von 1918 als ungerecht betrachteten und dem Schicksal vorwarfen, es habe sich verrechnet, als es den Sieg dem Gegner angedeihen ließ.

Und es endete mit der Aera Adenauer, der für das östliche Deutschland nie viel übrig gehabt habe, der in seiner Unnachgiebigkeit gegen die Russen und in der Führung des Kalten Krieges zu tüchtig gewesen sei, was Deutschland die Feindschaft des ganzen Ostens eingetragen habe. **Er habe auch die Flüchtlingsorganisationen zu sehr begünstigt** und, obwohl seine Aera die Schuld Deutschlands am 2. Weltkrieg offiziell anerkenne, hätten sich unter ihm gefährliche Ansätze gezeigt, dieses offizielle Schuldbekenntnis zu untergraben. Es gäbe in dieser Richtung z. B. keine nennenswerte deutsche Geschichtsforschung, dafür würden die Bücher von Hoggan und Taylor (zwei Männer ie versuchten, zu einer objektiven Geschichtsbetrachtung in der Schuldfrage zu kommen; d. Red.) in Deutschland viel zu viel gelesen, bedauerte Golo Mann.

Auch De Gaulle kam an die Reihe. In seinem Bemühen um die Verstärkung der französischen „Identität", läge eine Gefahr betr. die Erstarkung des deutschen Nationalismus, die letzten Endes zur Wiederherstellung des alten Deutschland in seinen Grenzen von 1937 führen könnte. Und das scheint, nach Golo Mann, absolut nicht erstrebenswert zu sein. Er bezeichnete den Gedanken an eine Wiederherstellung der alten Grenzen — **also eine Wiedervereinigung — als Wahnsinn oder Unfug.** Die Unmöglichkeit dieser Wiederherstellung — also Wiedervereinigung — resultiere aus der alleinigen Kriegsschuld Deutschlands, **das seine Zergliederung damit verdient habe.** Diesem Umstand müsse Rechnung getragen werden. Es müsse versucht werden, gewisse erwünschte Änderungen im Leben der DDR zu erreichen. Mehr — klang da durch — könne man nicht tun, denn — offen ausgesprochen — der Kommunismus sei da und könne nicht besiegt werden.

Obwohl diese Ausführungen keines Kommentars bedürfen, können wir doch nicht umhin, uns die Frage zu stellen:

Weshalb bemühen sich die besten Politiker Europas, Politiker aller Parteirichtungen, um ein Vereintes Europa, wenn man auf der anderen Seite zuläßt, daß ein Mann unter den Augen der offiziellen deutschen Vertretung und auf einem Boden, der das heutige geistige Deutschland im Ausland repräsentiert, systematisch darangeht, das mühsam aufgebaute Vertrauen in das heutige Deutschland zu erschüttern und versucht, zwischen befreundete Völker, die den Weg zu einem Vereinten Europa bereits beschritten haben — Deutschland und Frankreich — einen vergiftenden Keil zu treiben? **Z. K. — Rom**

(urmare di pag. 5)

tele nostru, şi jertfa de astăzi a României creştine şi naţionaliste, crucificată la Yalta.

Cunoscător al României indică viu drumuri, locuri şi oameni cu care ocazie împleteşte istoria românească cu faptele vremurilor.

Alături de conferinţa dlui Emil Turdeanu, este cel mai vrednic omagiu adus celui mai mare domnitor al neamului la 500 de ani dela înscăunare şi noi îi suntem recunoscători marelui prieten al României eterne.

Nu ne putem explica lipsa de atenţie a presei româneşti, în general, faţă de aceste două lucrări ale unor străini, amici sinceri ai Neamului românesc, cari ne înţeleg durerea de exilaţi şi, sufletește, se străduiesc să ne mângâie cel puţin în asemenea ocaziuni rare?

Dacă nu pentru alte motive, măcar bibliografic, s'ar fi cuvenit pomenirea acestor valoroase contribuţii, cu care ne mândrim. **igd**

Prietenii noştri de pretutindeni sunt rugaţi să ne ajute, fiecare după putinţă dar cât mai urgent posibil. Toate contribuţiie băneşti rugăm a se trimite la

Bankgeschäft OTTO DIERKS & Co.
Konto-Nr. 59555 PSchA München
für STINDARDUL, Konto-Nr. 2277

Die Helfershelfer des Kommunismus

Unter dem Titel «A la rescousse de l'Union Soviétique», was wörtlich übersetzt „Der UdSSR zu Hilfe eilen!" heißt, brachte die in Paris erscheinende rumänische Monatszeitschrift «La Nation Roumaine» (Nr. 219/1964) einen Leitartikel, der in sehr klaren Worten die westliche Haltung gegenüber der Sowjetunion als ein Paradoxon bezeichnet, das in der Weltgeschichte nicht seinesgleichen hat.

Es ist längst bekannt, daß die Lizenzpresse und die Meinungsmacher in der Bundesrepublik Deutschland jeden, der kompromißlos den Kommunismus bekämpft und die Helfershelfer der bolschewistischen Weltverschwörung entlarvt, sofort als „Rechtsradikalen" abstempelt und mit dem Finger auf ihn zeigt, als auf eine Gefahr für die Entspannung, für die sogenannte friedliche Koexistenz und für den sogenannten Weltfrieden.

Was die Zeitung «La Nation Roumaine» anbetrifft, so wird es allerdings für diese Meinungsmacher sehr schwer sein, ihr das Etikett des Rechtsradikalismus anzuhängen. Denn «La Nation Roumaine» ist das Organ der drei demokratischen Parteien (Nationale Bauernpartei, Nationale Liberale Partei und Sozialdemokratische Partei), die an dem Staatsstreich vom 23. August 1944 beteiligt waren und nach dem Sturz von Marschall Antonescu, unter Einbeziehung der Kommunistischen Partei, die erste Nachkriegsregierung in Rumänien bildeten. Aus diesem Grunde besteht zwischen „Stindardul" und „La Nation Roumaine" keine politische Verwandtschaft. Trotzdem konnten wir mehrmals die Ernsthaftigkeit, die Sachlichkeit in der Präsentierung der Lage in Rumänien und die allgemeine Objektivität dieser Zeitschrift feststellen. „Nation Roumaine" übte bisher eine gemäßigte, sehr gedämpfte Kritik an der Politik der Westmächte. Die Zeitschrift, die über die wahren Verhältnisse und über die Stimmung der Bevölkerung in Rumänien genau informiert ist, brach jetzt mit ihrer Tradition der gemäßigten Kritik und veröffentlichte, trotz der demokratischen Gesinnung ihrer Redakteure, in fettem Druck den oben erwähnten Artikel, der die Empörung aller an die Sowjets verkauften und unterjochten europäischen Völker widerspiegelt.

Wir fühlen uns verpflichtet, diesen Artikel im Wortlaut wiederzugeben, nicht nur als ein Warnruf des rumänischen Volkes, sondern als ein Warnruf aller Völker, die hinter dem Eisernen Vorhang leben, Völker, die von der sowjetischen Kolonialverwaltung ausgebeutet, ausgehungert und zu Tode gequält werden:

»Die westliche Großzügigkeit läßt der UdSSR für alle Arten von Manövern freie Hand. Wie auch die Tragweite oder die Form der geleisteten Hilfe sein mag, er antwortet immer prompt auch auf die kleinsten Wünsche des Kreml-Herrn.

Zeigt sich dieser grausaum, drohend, mitleidlos? Dann beeilt man sich, seine Forderungen zu erfüllen, damit der Frieden erhalten bleibt. Zeigt er ein lächelndes Gesicht? Die westlichen Länder fallen auf seinen Charme herein, wie hübsche Frauen, die in die Netze eines Don Juan gehen.

Auf der Seite der Sieger war Sowjetrußland kurz nach dem Krieg nicht gerade das Land, das von der Nazi-Invasion am wenigsten berührt worden war. Zu dieser Zeit verfügten die Vereinigten Staaten über das Atombomben-Monopol. Nichtsdestoweniger unterjochten die UdSSR die Hälfte Europas, während sich der Kommunismus in China festsetzte. Zehn freie Länder, die in unmittelbarer Nachbarschaft oder in der Nähe Rußlands lagen, wurden verknechtet. Als Opfer des russischen Imperialismus mußten sie erdulden, daß ihnen die Sowjetunion „befreundete" Regierungen aufzwang, damit ihre Sicherheit nicht bedroht wurde! Von diesem Tag an begann die Geschichte Kopf zu stehen.

Wenn der Pakt zwischen Hitler und Stalin, der am Anfang des Krieges stand und dem freien Europa dadurch ein Ende bereiten sollte, daß die Welt zwischen den Diktatoren geteilt wurde, vergessen wurde, so deshalb, weil man von der UdSSR verlangte, den „Schimpf" zu vergessen, den sie während ihrer unruhigen Entstehungszeit von seiten der Demokratien erlitten hat.

Sobald man die Spur eines Lächelns auf den Lippen des neuen Diktators entstehen sieht, fühlt man sich verpflichtet, ihn dafür durch Konzessionen und Schmeicheleien zu entlohnen. Niemand würde es sich einfallen lassen, sich ihm durch ein noch so gerechtfertigtes Bittgesuch entgegenzustellen. Noch besser, man muß ihm Konzessionen zugestehen, damit „der Frieden" gesichert bleibt.

Allein der Diktator des Kremls hat das Recht, diese oder jene Frage zur Sprache zu bringen. Der Westen seinerseits darf kein Problem anschneiden, das ihn beunruhigen könnte. **Allein Moskau wählt die Verhandlungsthemen aus, eröffnet Krisen, entscheidet, ob die Fragen „reif" sind, nun angepackt zu werden.** Es proklamiert: **„Der Frieden kann nur gerettet werden, wenn die Ergebnisse der sowjetischen Aggressionen angenommen und anerkannt werden."**

Und der Westen schweigt, über die Versklavung Osteuropas, über die Teilung Deutschlands. Und was die wirklichen Ursachen der Spannung anbelangt, so werden sie in Quarantäne gelegt. Ohne Unterlaß muß der Diktator aus dem Kreml geschont werden. Denn er kann eine politische Karriere selbst im Westen schaffen oder zerstören. Nach Art der früheren Pilger, die einmal in ihrem Leben die Reise nach Mekka antraten, gehen die Männer, die sich auf der politischen Bühne bewegen, nach Moskau, um geheimnisvolle Segenswünsche zu empfangen. Dafür können sie im Auftrag des Regierungs- oder Staatschefs behaupten, zu einigen der geheimen Absichten des Meisters im Kreml vorgedrungen zu sein.

Mit dem sowjetischen Imperialismus steht man dem Kommunismus selbst bei. **Wenn im Sowjetreich auf Grund seiner organischen Fehler oder der Opposition der Menschen Wirtschaftskrisen auftreten, so kommt ihm der Westen mit seiner Technik und seinen Erzeugnissen zu Hilfe. Ein schmutziger Wettlauf beginnt, wer nun am meisten und mit dem längsten Kredit verkaufen kann.** Wenn der Kommunismus dem Bankrott nahe ist, wenn er sich in den Augen der jungen asiatischen und afrikanischen Länder endgültig kompromittiert hat, wenn er die kapitalistische Wirtschaft nicht „übertreffen", die freie Welt nicht „begraben" kann, so ist die Parole, ihm zu helfen, ihn zu retten. Denn — so denkt man — wenn der Kommunismus arm, ruiniert und mit Schande bedeckt ist, dann wird er sich feindselig gegen den prosperierenden und mächtigen Westen wenden.

Aber man vergißt, daß die landwirtschaftliche Kollektivierung, die mit einer wilden Brutalität eingeführt wurde, bei den Bauern, die sich bemühen, ihr eine Niederlage beizufügen, auf Widerstand trifft und sich kaum als rentabel erweist. Ähnliche Krisen haben die kommunistischen Regime in Polen und in Jugoslawien gezwungen, dieselbe Reform weitgehend aufzugeben. Die Sowjetunion dagegen kann diesen Beispielen nicht folgen, denn sie mußte zu Zeiten Stalins einige Millionen russischer Bauern opfern, um die landwirtschaftliche Kollektivierung durchführen zu können. Damit einer der Mythen des Kommunismus nicht sterbe!

In gleicher Weise können die wissenschaftlichen, technischen und materiellen Quellen der UdSSR, die durch die kommunistischen Praktiken erschöpft sind, **die wirtschaftlichen Bedürfnisse des Landes nicht befriedigen, vor allem deshalb, weil der größte Teil von der militärischen Produktion absorbiert wird.** Aber der Diktator läßt keine gerechtere Verteilung dieser Mittel zu. **Daher muß man dem Kommunismus wieder durch technische westliche Hilfe unter die Arme greifen, damit der Mythos des „Plans" keinerlei Verzögerung erleidet!**

Von den vielen Ironien, an denen die Geschichte reich ist, kommt keine dem Paradox unserer Zeit gleich, wenn man sieht, wie die kapitalistische Welt alles, was in ihrer Macht steht, tut, um zu verhindern, daß der Kommunismus in das Grab hineinfällt, das er sich selbst geschaufelt hat.«

Kampf gegen die Religion verschärft

In der Phase der „friedlichen Koexistenz" der letzten Jahre hat es Moskau verstanden, in bestimmten Kreisen der westlichen Welt das Bild eines gegenüber der Religion toleranten Kommunismus zu zeichnen. Christliche Friedenskonferenzen, Besuche russischer Kirchenmänner im westlichen Ausland unterstrichen diesen Eindruck. Hinter dieser Fassade ging jedoch der Kampf gegen die Religion und gegen die Kirche in unverminderter Schärfe weiter. Im Bereich des Sowjetblocks sind seit 1956 mehrere tausend Kirchen und Kapellen ihrer religiösen Bestimmung entzogen und zahlreiche Klöster zwangsweise geschlossen worden.

In einem Beschluß des ZK der KPdSU wurde jetzt festgelegt, daß mit Nachdruck alle Parteistellen den Kampf gegen die letzten Überreste des christlichen Glaubens aufzunehmen haben. Zu diesem Zweck wurden spezielle Aktionsgremien der Partei gebildet. In die Lehrpläne aller Schulen sind atheistische Lehrstunden aufzunehmen. In allen Universitäten sollen Lehrstühle für Atheismus eingerichtet werden.

Wie immer hat Pankow diese Weisungen sofort aufgenommen und an der Universität Jena die Einrichtung eines atheistischen Instituts beschlossen. In Moskau sind dafür Spezialisten angefordert worden.

Wie erfolgreich der Kampf gegen die Religion ist, zeigt das Beispiel der evangelischen Kirche in Rumänien. Bei der letzten Wahl des Landeskonsistoriums griff die KP Rumäniens unmittelbar und erfolgreich ein. **Unpassende Kandidaten wurden kurzerhand zur schriftlichen Verzichterklärung gezwungen. Dadurch besteht jetzt der größte Teil des Konsistoriums aus kommunisten-freundlichen Personen.** Für die Lage der Kirche ist mehr als jede detaillierte Darlegung die folgende Zahlenangabe beweiskräftig:

An der theologischen Fakultät in Hermannstadt studierten 1958 72 Studenten evangelische Theologie. **Im Jahr 1963 war es noch ein einziger Student.** (Wehr-Pol. Information)

Staatlich anerkannter, gerichtlich zugelassener Dolmetscher und Übersetzer übernimmt jede Arbeit aus der und in die rumänische Sprache

Dr. jur. G. TASE

München 55, Martinsrieder Str. 4/I, Tel. 74 13 78 und München 2, Dachauer Str. 9/II, Zimmer 9

Helmut Sündermann

POTSDAM 1945

Ein kritischer Bericht. Mit den Protokollen der 13 Sitzungen, in denen über Deutschland und Osteuropa entschieden wurde

436 Seiten, 4 Bildtafeln, 3 Kartenskizze

DRUFFEL-VERLAG

813 Leoni am Starnberger See